

หัวหน้าเผ่าซีแอตเติลกล่าวไว้ว่า...

ท่านหัวหน้าผู้ยิ่งใหญ่แห่งวอชิงตันแจ้งมาว่า เขาต้องการซื้อผืนแผ่นดินของพวกเรา หัวหน้าผู้ยิ่งใหญ่ยังคงกล่าวแสดงความเป็นมิตรและความมีน้ำใจต่อเราอีกด้วย นับเป็นความกรุณายิ่งนัก ด้วยเรารู้ดีว่ามิตรภาพจากเรามีใช้สิ่งจำเป็นต่อท่านเลยแม้แต่นิด แต่เรายอมพิจารณาข้อเสนอของท่านเพราะเรารู้ว่า ถึงเราไม่ขาย พวกคนขาวก็คงจะขนป็นมาบุกยึดดินแดนของพวกเราอยู่ดี

ทว่า...ท้องฟ้าและความอบอุ่นของผืนดินนั้น จะซื้อขายกันได้อย่างไร ความคิดเช่นนี้เป็นสิ่งที่แปลกประหลาดสำหรับพวกเราเหลือเกิน ในเมื่อเรามีได้ครอบครองความสดชื่นของอากาศและประกายระยิบระยับในสายธารแล้ว ท่านจะซื้อสิ่งเหล่านี้ไปจากเราได้อย่างไรกันเล่า

ทุกอณูของแผ่นดินนี้นับว่าศักดิ์สิทธิ์ต่อผู้คนในเผ่าของเรา ยิ่งไบสนที่ส่องประกายทุกใบ หาดทรายทุกแห่ง ละอองหมอกในป่า เสียงร้องระงมอันสดใสของเหล่าแมลงเล็ก ๆ ทุกตัว ล้วนแล้วแต่เป็นความ

ทรงจำและประสบการณ์อันศักดิ์สิทธิ์ของเผ่าพันธุ์เราทั้งสิ้น อดีตของชนเผ่าเรานั้น แทรกซึมและหล่อเลี้ยงอยู่ในต้นไม้ทั่วทั้งป่านี้

วิญญาณของคนขวานั้นไร้ซึ่งความผูกพันกับถิ่นกำเนิดยามกลับไปสู่ดวงดาวที่จากมา แต่วิญญาณของพวกเราไม่มีวันลืมนั่นแผ่นดินอันงดงาม และเปรียบประหนึ่งมารดาของเราชาวอินเดียนแดง พวกเราเป็นส่วนหนึ่งของแผ่นดิน เจกเช่นเดียวกับที่ผืนดินเป็นส่วนหนึ่งของเรากลิ่นหอมของดอกไม้ที่ประจุกที่สาวน้องสาวของเรา สัตว์น้อยใหญ่ ทั้งกวาง ม้า และนกอินทรี คือพี่น้องร่วมอุทรของเรา ชุนเขาและความข่มขืนของเหล่าพืชในทุ่งหญ้า อีกทั้งไออุ่นจากลูกม้าที่เราเลี้ยงไว้ นับเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเราเช่นกัน ดังนั้น การที่หัวหน้าผู้ยิ่งใหญ่แห่งวงซิงตันขอซื้อดินแดนของเรา จึงนับว่าเป็นข้อเรียกร้องที่หนักหน่วงหัวใจยิ่งนัก

หัวหน้าผู้ยิ่งใหญ่แจ้งมาว่า เขาเตรียมจัดหาที่อยู่ใหม่ให้พวกเรา ได้อยู่กันตามลำพังอย่างสุขสบาย เขาจะเป็นพี่น้องพ่อของเรา ส่วนพวกเราจะเป็นดังลูกของเขา ดังนี้ เราจึงรับพิจารณาข้อเสนอขอซื้อแผ่นดินของเรา แต่ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะตัดสินใจ เพราะแผ่นดินนี้คือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของชนเผ่าเรา

ประกายระยิบระยับของสายน้ำที่ไหลไปตามลำธาร แม่น้ำและทะเลสาบอันใสสะอาดนั้น มิใช่ธรรมชาติ แต่เป็นสายเลือดแห่งบรรพบุรุษของเรา หากเราขายผืนดินให้ท่าน ท่านควรต้องระลึกไว้เสมอใจว่าผืนดินนี้ศักดิ์สิทธิ์ และท่านต้องสอนลูกหลานของท่านเช่นนั้นด้วย ทุกเงาสะท้อนในกระแสน้ำใสกระจ่างและทุกๆ ทะเลสาบบอกเล่าเรื่องราวในอดีตและความทรงจำของชนเผ่าเรา เสียงกระซิบแผ่วแผ่วในสายน้ำนั้นคือเสียงของบิดาของบิดาของเรา

แม่น้ำคือพี่น้องของเรา ช่วยดับกระหาย และหล่อเลี้ยงชีวิตลูกหลานของเรา หากเราขายดินแดนนี้ให้ท่าน จำให้มั่นว่าท่านต้องสอน

ลูกหลานให้ดูแลสายธารเหล่านี้ประหนึ่งดูแลพี่น้องของตน

เรารู้ดีว่าคนชาวมอมีวันเข้าใจวิถีชีวิตของเรา สำหรับพวกเขาแล้วแผ่นดินใด ๆ ก็เหมือนกันหมด เพราะพวกเขาเป็นเพียงคนแปลกถิ่นเหยียบย่างเข้ามาเพียงเพื่อกอบโกยสิ่งที่ตนอยากได้

คนชาวมอเคยนับว่าแผ่นดินเป็นเลือดเนื้อ หากแต่เป็นศัตรู เมื่อใดได้ครอบครองแล้วก็จะละทิ้งแผ่นดินนั้นไป เหลือไว้เพียงกองเก้าถ่านอย่างไม่ใยดี หลุมศพของบรรพบุรุษและสิทธิในถิ่นกำเนิดของลูกหลานไม่มีความหมายใดๆ ต่อคนชาวมอ พวกเขาปฏิบัติต่อธรณี...แม้ผู้ให้กำเนิดท้องฟ้าอันเป็นพี่น้อง เสมือนเป็นสิ่งของ เป็นเพียงฝูงแกะและสร้อยลูกปัดที่มีไว้แลกเปลี่ยนซื้อขาย ความกระหายของคนชาวมอจะกลืนกินความอุดมสมบูรณ์ของผืนดินและเหลือไว้แต่ทะเลทรายอันแห้งแล้ง

ข้าฯ ไม่เข้าใจ เพราะวิถีชีวิตของเรานั้นต่างกันโดยสิ้นเชิง ภาพบ้านเมืองของท่านบนถิ่นของเราช่างบาดตาจนเผ่าของเราถึงนัก ในเมืองของคนชาวมอมีที่ใดเลยที่เงียบสงบ ไม่มีที่ใดให้ฟังเสียงใบไม้เสียดสีกันในกระแสมดมของฤดูใบไม้ผลิ หรือเสียงกระพือปีกของเหล่าแมลง บางที...พวกข้าฯ อาจเป็นแค่คนเถื่อน ไม่รู้เรื่องราวกรรมจึงรู้สึกว้าวุ่นในเมืองช่างแสนแก้วหูเหลือเกิน ชีวิตจะมีความหมายอันใดเล่าเมื่อไรเสียงนกและเสียงกบเขียดร้องพร่ำรำพันโต้ตอบกันในยามราตรี

ข้าฯ เป็นอินเดียนแดง และข้าฯ ไม่สามารถเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้ พวกเรารักที่จะอยู่กับเสียงและกลิ่นของสายลม รักการยืนขำระกายด้วยสายฝนตอนเที่ยงวัน และรักกลิ่นอายของป่าไม้ สายลมนั่นคือสิ่งล้ำค่าของพวกเรา เพราะทุกชีวิตร่วมหายใจในกระแสมดมเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็สัตว์ ต้นไม้ หรือมนุษย์ คนชาวมอนั้นไม่ต่างกับคนใกล้ตายย่อมตายด้านต่อกลิ่นอายรอบๆ ตัวจนไม่เคยเฉลียวใจหรือสังเกตแม้แต่บัดนี้ หากเราขายดินแดนให้ท่าน ท่านจะต้องตระหนักด้วยว่า

กลิ่นอายพิสุทธิ์นั้น คือสิ่งที่เรารักและหวงแหน และกลิ่นอายนี้เปี่ยมด้วย
ชีวิตและวิญญาณ เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งมีชีวิตทั้งมวลที่อยู่ร่วมพื้น
แผ่นดินเดียวกัน

ส่วนหนึ่งจากคำประกาศของหัวหน้าเผ่าซีแอตเติล (Chief Seattle)

ค.ศ. ๑๘๕๔

๑

นิมิตาว่า คเตโล...เจ้าจะเป็นของข้า ยอดรัก

เซาท์ดาโคตา ๑๘๗๓

อดิเลียลอบถอนใจขณะมองเหม่อผ่านหน้าต่างรถไฟที่ปิดสนิทไปยัง
ทัศนียภาพด้านนอก รู้สึกอิจฉายอดสนบนเนินเขาที่เห็นอยู่ลิบๆ เสียจริงที่
มีโอกาสดูได้สัมผัสสายลมเย็นเยือกของเดือนมีนาคมอย่างเสรี ไม่ต้องทน
อุดอู้อยู่ในตู้โดยสารรถไฟเหมือนเธอ ถึงจะเป็น 'โบกี้พิเศษ' ที่ตกแต่งอย่าง
หรูหราราวจำลองห้องนั่งเล่นจากคฤหาสน์ของมหาเศรษฐีแถบยุโรปมาตั้งไว้
ก็ตาม แต่สำหรับหญิงสาวแล้ว สีที่บวมทึบของเครื่องเรือนไม่เหมาะสมกานี้และ
ผ้ามาลีน้ำเงินเข้มที่ประดับชายด้วยพู่ระย้าสีทองกลับให้ความรู้สึกคล้าย
เป็นกล่องบุญวมอย่างดีเสียมากกว่า

สวยงาม...แต่ชวนให้อึดอัดยิ่งนัก

ส่วนเธอก็เป็นเพียง...ตุ๊กตาที่ถูกเก็บไว้ในกล่อง จะมีโอกาสได้ออกมา
สู่โลกภายนอกจำเพาะยามที่เจ้าของต้องการรอดสายตาผู้อื่นเท่านั้น

“อดิเลีย” แมดเดอลีน จอห์นสัน สะกิดเรียกบุตรสาวให้หันกลับมา
สนใจบทสนทนาของผู้ที่นั่งร่วมกันอยู่ในตู้โดยสารพิเศษ “เอ็ดเวิร์ดถาม

สองครั้งแล้ว ทำไม่ถึงไม่ตอบล่ะจะลูก”

“ขอโทษค่ะ” อติเลียเหลือบมองใบหน้าหนึ่งสนิทของเบนจามิน ผู้เป็นบิดาที่นั่งจิบชาอยู่ไม่ห่างออกไปนักครู่หนึ่ง ก่อนจะเลื่อนสายตากลับมายังร่างสูงสง่าของชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนเก้าอี้บุกำมะหยี่สีงาช้างฝั่งตรงข้ามพลางส่งยิ้มเจื่อนๆ ให้เขา “เสียงหวูดรถไฟคงดังกลบเสียงของคุณ ฉันเลยไม่ได้ยิน เมื่อสักครู่คุณถามว่าอะไรหรือคะ”

หญิงสาวได้ยินที่เขาพูดชัดเจนทุกถ้อยคำ เพียงแต่คร้านจะตอบ เพราะไม่อยากมีส่วนร่วมในการสนทนาที่มีแต่เรื่องชีวิตอันฟุ่มเฟือยหรูหราของพวกเศรษฐีอเมริกัน เธอเคยคิดว่าชีวิตในแวดวงชนชั้นสูงผู้แสนเย่อหยิ่งและชอบอวดร่ำอวดรวยของลอนดอนน่าเบื่อแล้ว สังคมของพวกเศรษฐีใหม่พวกนี้ก็ไม่น่าระอาใจไม่แพ้กัน

“โอ ไม่เป็นไรครับอติเลีย มันไม่ใช่เรื่องจริงจิงอะไร ผมแค่ถามว่าคุณเริ่มชินกับเด็วดูดีบ้างหรือยังเท่านั้นเองครับ”

เอ็ดเวิร์ดยิ้มหนุ่มลน เขารู้ว่าหญิงสาวโกหกคำโต เพราะดวงตาสีฟ้าราวอัญมณีน้ำงามของเธอมองออกไปนอกหน้าต่างรถไฟตั้งแต่สิบนาที่แรกของบทสนทนา เธอแสดงที่ทำเด่นชัดว่าไม่อยากร่วมการเดินทางครั้งนี้ตั้งแต่พบหน้ากันที่ซานซาลาแล้ว แถมยังตีสีหน้าเย็นชาใส่เขาแทบจะตลอดสองชั่วโมงที่ผ่านมา คงรู้อยู่ในทีแล้วว่ากระมังว่าจุดประสงค์อันแท้จริงที่แฝงอยู่ในคำเชิญให้สมาชิกตระกูลจอห์นสันมาร่วมขบวนล่าควายป่าไบซันในครั้งนี้คือการ ‘ดูตัว’ อย่างไม่เป็นทางการระหว่างเขากับเธอนั่นเอง

ที่จริงใจว่าเอ็ดเวิร์ดจะไม่รำคาญความเจ้ากี้เจ้าการของ คอลลิส พอตเตอร์ ยันถึงต้น ผู้เป็นลุงที่พยายามจับคู่เขากับลูกสาวของ เบนจามิน จอห์นสัน คหบดีใหญ่แห่งลอนดอนเพื่อนสนิทของตนเอง จะปฏิเสธไปเสียตรงๆ ก็เกรงว่าเบนจามินจะเคืองใจและกระทบกระเทือนถึงแผนการ ‘รวมลงทุน’ ที่เขาเพียรติดต่อเจรจาอย่างลับๆ มานานกว่าครึ่งปี วันนั้นเขาจึงคิดเพียงมาพบหน้าหญิงสาวและครอบครัวพอเป็นพิธี จากนั้นค่อยหาเหตุอ้าง

เวลาหมั้นออกไปเรื่อยๆ จนกว่าข้อตกลงทางธุรกิจจะสำเร็จเสร็จสิ้นจึงค่อย
 ง่ายๆ ปกติแล้ว แต่เมื่อได้เห็นหน้าของว่าที่คู่หมั้น หลานชายหัวแก้วหัวแหวน
 ของเจ้าพ่อแห่งวงการรถไฟอเมริกาก็เปลี่ยนใจ อยากจะขอร้องคอลลิสต์ให้
 มาพูดคุยทบทวนเรื่องหมั้นเสียวันนี้ด้วยซ้ำไป

ผู้ชายหน้าโหนบปล่อยนางฟ้าผู้เพียบพร้อมเช่นนี้ให้หลุดมือไปคงไม่
 เต็มทน

นอกจากจะสืบเชื้อสายจากตระกูลขุนน้ำขุนนางเก่า ที่ผันตัวมาทำ
 การค้านำเข้าผ้าไหมและเครื่องเทศจากอินเดีย จนร่ำรวยมหาศาลและทรง
 อิทธิพลในแวดวงของสังคมชั้นสูงในลอนดอนแล้ว อดีตเลขา จอห์นสัน ยังเป็น
 หญิงสาวผู้งดงามหมดจดที่สุดที่เขาเคยเห็นมา เธอมีดวงหน้าเล็กเรียวยาวได้รูป
 และผิวบางใสราวตุ๊กตากระเบื้องเคลือบจากฝีมือศิลปินเอก เรือนผมสีทอง
 สุกปลั่งดูจืดจางของคำรวบขึ้นสูงอย่างประณีต และประดับด้วยหมวกขนาด
 เล็กติดขนเวทหางนกยูงเสริมให้ดวงตาคมซึ่งของเธอเด่นชัดและเจิดจรัสเป็น
 ประกายยามกระทบแสงแดดจากนอกหน้าต่าง ยิ่งประกอปกับเครื่องหน้า
 ได้สัดส่วนอย่างแจ่มเล็กโต่งที่ปลายเขตรันนิตๆ และริมฝีปากอิมเต็มแดง
 จำตั้งผลเซอร์รี่สุกด้วยแล้ว ใบหน้าของเธอจึงชวนฝันราวภาพวาดของเทพธิดา
 วันสีไม่มีผิด

“ฉันเพิ่งมาอยู่เดี๋ยวนี้ได้แค่หกเดือน ยังไม่ค่อยคุ้นเคยกับที่นี่นักหรอก
 ค่ะ ‘คุณ’ ฮันทิงตัน คงต้องใช้เวลาก็กักพักกระมังคะ”

อดีตเลขาตอบอย่างไวตัว เธอเห็นหน้าคำว่า ‘คุณ’ ให้อีกฝ่ายรู้ว่าเธอ
 ไม่ชอบใจนักที่เขาถือวิสาสะเรียกชื่อเธออย่างสนิทสนมทั้งที่เพิ่งพบหน้ากัน
 เป็นครั้งแรก ถึงเขาจะรู้จักมักคุ้นกับบิดาของเธอในฐานะผู้ร่วมธุรกิจหรือ
 หลานชายของเพื่อนสนิทอย่างไรก็แล้วแต่ ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะต้อง
 สนิทสนมกับเขาไปด้วยไม่ใช่หรือ

“อีกไม่นานก็ชินครับ เชื่อผมเถอะ” เอ็ดเวิร์ดหัวเราะเสียงต่ำอยู่ใน
 ลำคอ ขณะกวาดตามองร่างบางระหงในชุดกระโปรงสู่มก่ามเหยี่สี่แดง

เลือดนกที่นึ่งคอบแข็งอยู่ตรงหน้า ถึงจะสวมเสื้อนอกแขนยาวตีระบายลูกไม้ สีดำ มีคอเสื้อสูงปกปิดร่างกายเสียมิดชิด แต่ชุดที่แนบไปกับช่วงตัวตามแบบสมัยนิยมก็เปิดโอกาสให้ชายหนุ่มเห็นถึงความงามสะพรั่งของวัยสาวได้เป็นอย่างดี เอาจของเธอเพรียวบางชนิดที่เธอใช้สองมือโอบรอบได้สบายๆ ที่เดียว...อยากรู้แน่ๆ เชียวว่าเรือนกายใต้ชุดที่แสนเป็นทางการของแม่สาวจอมหยิ่งคนนี้จะผุดผาดเหมือนที่เขาเปลอจินตนาการไว้หรือไม่ “ผมกับลีแลนด์ยินดีพาคุณและครอบครัวเที่ยวชมให้ตัวเอง ใช้ไหมลีแลนด์”

เอ็ดเวิร์ดหันไปหาเพื่อนสนิทที่นั่งอยู่ข้างๆ เจ้าของชื่อไม่ตอบ เพียงส่งยิ้มบางๆ มาให้อดอิดเลียก่อนจะสูบบุหรี่ต่อไปอย่างเงียบเขียบ

อดอิดเลียก็ประหลาดใจไม่น้อยที่ชายหนุ่มทั้งสองคนเป็นเพื่อนสนิทกันทั้งๆ ที่ดูแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน เอ็ดเวิร์ดมีเส้นผมและดวงตาสีน้ำตาลเข้มเหมือนคาราเมลไหม้ บุคลิกของเขาสง่างามและเปี่ยมไปด้วยพลังของความเป็นผู้นำ กล้าคิดกล้าตัดสินใจ ในขณะที่ ลีแลนด์ ฮอปกินส์ มีเรือนผมสีทองยาวระบ่าและใบหน้าสวยงามดูจางพวด แม้จะมีรูปร่างสูงใหญ่ แต่บุคลิกเจ้าสำราญ ไม่จริงจังกับชีวิต ทำให้เขาดูเหลวไหลจนไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นหนึ่งในทายาทของบิ๊กโฟร์^๑ ผู้บุกเบิกวงการรถไฟในอเมริกาได้

แต่ทั้งคู่มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันชนิดถอดพิมพ์กันมาไม่มีผิด...

ก็แววตาอย่างไรเล่า...แววตาที่อัดแน่นไปด้วยความรู้สึกดำมืด บางอย่างยามจับจ้องใบหน้าเธอ จ้อง...เสียจนรู้สึกอึดอัด อยากจะลูกหนีไปจากวงสนทนาเสียให้รู้แล้วรู้รอด

“แล้วเราจะได้ไปเที่ยวนิวยอร์กกันบ้างไหมคะคุณพ่อ อยู่อเมริกามา

^๑ Big 4 คือชื่อเรียกสี่ผู้ยิ่งใหญ่ของผู้บุกเบิกวงการทางรถไฟสายตะวันตกของอเมริกา ประกอบด้วย คอลลิส พี. ฮันทิงตัน มาร์ก ฮอปกินส์ ลีแลนด์ สแตนฟอร์ด และชาร์ลส์ ครอดเกอร์ เป็นสี่ตระกูลที่ทรงอำนาจที่สุดในช่วงทศวรรษที่ ๑๘๗๐ ซึ่งเป็นยุคที่อเมริกามีความเจริญรุ่งเรืองด้านเศรษฐกิจและเติบโตด้านอุตสาหกรรมถึงขีดสุด

ตั้งหลายเดือน ยังไม่ได้ไปเที่ยวที่ไหนเลย เมื่อจะแยแล้ว”

แอนนาเบลที่นั่งฟังอยู่นานเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงกระง่ำกกระงอด เธอเป็นเด็กสาววัยสิบหกปีที่ได้รับคำความงามมาจากเมตเตอลีนผู้เป็นมารดา เช่นเดียวกับพี่สาว เพียงแต่กิริยาเยี่ยงเด็กน้อยไม่รู้จักโตของเธอทำให้ดูเด็กกว่าวัยจริงลงไปอีกราวสองปี

“แอนนาเบล ระวังกิริยาหน่อย” เบนจามินปรามลูกสาวคนเล็กเสียงอ่อน ฟังดูไม่จริงจังก

อดิเลียเหลือบมองบิดาชนิดหนึ่งแล้วหลุบตาลงอย่างน้อยเนื้อต่ำใจ เบนจามินมักเข้มงวดกับเธอแต่ใจอ่อนกับแอนนาเบลอยู่เสมอ หากเป็นเธอ... ไม่ว่าจะทำอะไรก็ผิดไปเสียหมด เธอไม่ได้อิจฉาน้องสาว ไม่แค้นสักนิด...เพียงรู้สึกว่าการที่โลกนี้ช่างไม่ยุติธรรมต่อเธอเอาเสียเลย

“ไม่เป็นไรหรอกครับคุณลุง ที่นี่มีแต่คนกันเองทั้งนั้น ไม่ต้องมีพิธีรีตองมากก็ได้” เอ็ดเวิร์ดหัวเราะเบาๆ

แอนนาเบลปลาบปล้ำท่าทางสุภาพและใจดีของเขาอยู่เป็นทุนเดิม ยิ่งเข้าข้างและมีที่ท่าว่าจะเอาใจเธอเป็นพิเศษเช่นนี้ด้วยแล้ว เด็กสาวยิ่งรู้สึกชื่นชอบว่าที่พี่เขยคนนี้น่ามากขึ้นไปอีก

“ไม่ได้หรอก ขึ้นตามใจมากๆ ลูกสาวลุงคนนี้น่ายิ่งกระโดดกระเดกจนไม่มีใครกล้าขอแต่งงานแน่ๆ”

เหมือนแม่ลูกสาวคนโตของเขาอย่างไรเล่า...

เบนจามินถอนใจ เห็นนั่งสงบเสงี่ยมและสวยงามหยดย้อยประดุจหญิงสาวในภาพวาดของ ปีแยร์-โอกุสต์ เรอเนอร์^๒ เช่นนี้ก็เถอะ แท้จริงแล้ว

^๒ Pierre-Auguste Renoir ศิลปินอิมเพรสชันนิสต์ชาวฝรั่งเศส มีชีวิตอยู่ในช่วง ค.ศ. ๑๘๔๑-๑๙๑๙ มีชื่อเสียงโด่งดัง เป็นที่รู้จักในยุคคลศวรรษที่ ๑๙ ในฐานะศิลปินแนวหน้าหญิงสาวที่ปรากฏในภาพของเขามักจะอ่อนช้อยงดงาม อวบน้ำ และมีกรละงสีของผิวกายเปล่งปลั่งอย่างที่สุด

พยศเสียดึงกว่าม้าป่ามัสแดงที่วิ่งพล่านอยู่ในเขตที่ราบของอเมริกาเสียอีก
 อดิเลียควรจะออกเรือไปตั้งแต่เมื่อปีสองปีก่อนแล้วเสียด้วยซ้ำ
 แต่นัดลูกผู้ดีมีตระกูลให้มาพบปะพูดคุยเพื่อสานสัมพันธ์กันไม่รู้กี่รายต่อกี่ราย เธอก็มีสารพัดวิธีไล่หนุ่มๆ พวกนั้นเสียกระเจิดกระเจิงหนีไปหมด
 จนคนทั้งลอนดอนพากันเล่าลือไปว่าบุตรสาวคนโตของตระกูลจอห์นสัน
 ปากร้าย ไร้ความเป็นกุลสตรี และชอบควักปืนออกมายิงข่มสุภาพบุรุษให้
 ขวัญหนีดีฝ่อ!

“ไม่หอรอกครับ อีกปีสองปีแอนนาเบลอาจจะเป็นคุณผู้หญิงของ
 ตระกูลฮอปกินส์ก็ได้ จริงไหมลีแลนด์” เอ็ดเวิร์ดแกลิ่งเข้าเพื่อนที่นั่งเงียบ
 ไม่พูดไม่จามาตั้งแต่ขึ้นรถไฟ...ลีแลนด์ไม่ใช่คนพูดมาก แต่ก็ไม่เคยเงียบงัน
 เหมือนลีมีวิธีพูดเช่นนั้นเลย

“อะ...เอ่อ...ผมคงดีใจมากถ้าได้รับเกียรตินั้น” ลีแลนด์พูดอ้อมอ้อม
 แล้วรีบยิ้มกลมกลืนความรูสึกหงุดหงิดในใจ เขาจำต้องสร้างเออออห่อหมก
 ไปกับเอ็ดเวิร์ดเพื่อนรักเช่นเคย ด้วยไม่กล้าพูดหรือแย้งให้ขัดใจกันจนถูก
 เตะโด่งออกมาจากกลุ่มผู้ทรงอิทธิพลที่สุดในเดดวูดยามนี้

ดวงตาสีน้ำเงินเข้มปรายมองแอนนาเบลครู่หนึ่งก่อนจะอึดบู่หรือเข้า
 ปอดซ้ำๆ...เขาไม่ปฏิเสธว่าลูกสาวคนเล็กของตระกูลจอห์นสันเป็นคนสวย
 อีกสองสามปีความสวยก็คงเพิ่มพูนทวีไม่แพ้คนเป็นพี่สาว เพียงแต่เธอยังเยาว์
 นกจึงขาดเสน่ห์ดึงดูดใจสำหรับเขา ร่างบอบบางในชุดแบบ ดอลลี วาร์ดเดน^๓

^๓ Dolly Varden เป็นตัวละครในนิยายเรื่อง Barnaby Rudge ของ ชาร์ลส์ ดิกเคน เป็นสาวที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าลายดอกไม้และผูกริบบิ้นมีสีสันสดใสมาก สวมหมวกทรง เก๋ไก๋แทนการสวมบอนเน็ต รวบกระโปรงตัวนอกขึ้นจนเห็นซับในกระโปรงที่เป็นลูกไม้ และนำไปกองรวมไว้หลังสะโพกแบบสาวโปแลนด์ในยุคนั้น การแต่งกายเช่นนี้เป็นที่นิยม ในหมู่สาวสังคมทั้งหลายในช่วง ค.ศ. ๑๘๖๙-๑๘๗๕ เป็นอย่างมาก เรียกได้ว่าเป็นแฟชั่น ที่นำสมัยที่สุดในยุคนั้นทีเดียว

สีสันคูดจาดที่กำลังเป็นที่นิยมมากนั้นดูน่ารักไม่ต่างจากตุ๊กตาที่มารดาของเขาชอบสะสมสักนิด ผ้าสีเหลืองมะนาวลายดอกพีไอสีฟ้าที่ตัดเป็นเสื้อตัวนอกและกระโปรงตัวยาวนั้นตัดกับสีขาของกระโปรงตัวในอย่างน่ามอง แต่ไม่รู้ทำไมดวงตาของเขาถึงได้คอยแต่จะเลื่อนกลับไปมองร่างงามระหงของอดีเลียราวถูกสะกด ที่จริงเขาแทบละลายตาจากหญิงสาวไม่ได้มาตั้งแต่แรกพบหน้าที่ซานซาลารถไฟแล้ว...แม่เทพิดาจำแลงผู้เยื้องกรายอย่างงามสง่าเสียจนเขาตกตะลึง

ให้ตาย...อิจฉาไอ้เอ็ดเวิร์ดเป็นบ้า ถ้าหลังจบการเดินทางครั้งนี้แล้วเพื่อนรักเอ่ยปฏิเสธการแต่งงานแบบคลุมถุงชนนี้ละก็ เขาไม่รอช้าที่จะเสนอตัวแทนแน่ๆ

“ลู่ว้า...แอนนาเบลยังเด็กเกินไปกระมัง เอาไว้อีกสักสามสี่ปีค่อยคิดดีกว่า”

เบนจามินปฏิเสธกลายเป็นอย่างนุ่มนวลที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไซว่าเขาไม่สนใจจะดองกับตระกูลฮอปกินส์ เพียงแต่ถ้าจะแต่งงานกันจริงๆ แอนนาเบลก็ควรที่จะได้แต่งงานกับทายาทสายตรงของตระกูล ไม่ใช่กับลูกบุญธรรมที่ มาร์ค ฮอปกินส์ รับจากญาติห่างๆ มาเลี้ยงอย่างลีแลนด์ ถึงจะถือเป็นลูกหลานในตระกูลฮอปกินส์คนหนึ่ง แต่ลิทธีและเสียงในธุรกิจกลับตกลไปอยู่กับ ทิโมธี ฮอปกินส์ ลูกเลี้ยงอีกคนของมาร์คมากกว่า

อีกประการหนึ่ง เขาเคยได้ยินข่าวลือไม่สู้ดีนักเกี่ยวกับหนุ่มหน้าสวยคนนั้นมาบ้างอยู่เหมือนกัน

“แต่งงานอะไรกันคะ ไม่เอาหรอก หนูอยากจะอยู่กับคุณพ่ออย่างนี้ไปนานๆ มากกว่า”

แอนนาเบลโผล่เข้ากอดคอบิดาจากทางด้านหลังอย่างออดอ้อน เบนจามินพยายามตีหน้าขีมิ แต่มุมปากเจ้ากรรมกลับกระตุกเป็นรอยยิ้มน้อยๆ อย่างที่ไม่ค่อยมีใครได้เห็นบ่อยนัก

เอ็ดเวิร์ดพอจะดูออกแล้วว่าลูกสาวคนเล็กคือจุดอ่อนอันใหญ่หลวง

ของเสียี่ยมยากตัวนี้...นี่กว่าจะรู้จักกระวังตัวมากกว่านี้เสียอีก ในเชิงธุรกิจ...
ใครที่เผยแพร่ก่อนให้เห็นก่อนถือว่าพ่ายแพ้ไปแล้วกว่าครึ่ง

“เอาในช่วงฤดูร้อน ผมจะขอเชิญคุณลงกับครอบครัวไปพักผ่อนที่
เซาแทมป์ตัน^๔ ผมมีบ้านพักอยู่ที่นั่น เห็นวิวชายฝั่งตะวันออกสวยมาก
แอนนาเบลต้องชอบแน่ๆ ผมจะได้ถือโอกาสพาเที่ยวนิวยอร์กให้ทั่วๆ ด้วย”

“จริงหรือคะ!” แอนนาเบลก็ยิ้มกว้างอย่างตื่นเต้น “โอ แคคิตก็
น่าสนุกแล้ว”

“แต่วันนี้คงต้องสนุกกับการล่าควายป่าไปชั้นไปก่อน เคยลองยิงปืน
ล่าสัตว์ดูบ้างหรือยังครับ แอนนาเบล”

“โอ๊ย ไม่เอาละคะ ฉันไม่ค่อยชอบเรื่องปืนผาหน้าไม้ ต้องชวนพี่
อดิเลียต่างหาก” แม่มารดาจะกระแอมเป็นเชิงเตือนให้หยุดพูด แต่เจ้าตัวยัง
คงเจื้อยแจ้วต่อไปอย่างว่าเรื่อง “คุณรู้ไหมว่าพี่สาวของฉันยิงปืนแม่นมากเลย
ขนาดขี้มาก็ยิงยิงได้...”

“พอได้แล้วนะแอนนาเบล”

แมดเดอลีนสะกิดเตือนลูกสาวคนเล็ก แต่เธอยังไม่สนใจคำทัดทาน
แม่เพียงนิด

“นี่ถ้ายังอยู่ที่อินเดียละก็ ดีดีคงล่าเสียได้เลยละคะ”

คำพูดของน้องสาวเรียกรอยยิ้มขบขันให้ผุดขึ้นมาบนริมฝีปากของ
คนเป็นพี่สาว นึกภาวนาอยากให้ผู้ชายตรงหน้าเชื่อที่น้องสาวจอมดีของเธอ
พูดแล้วปฏิเสธการดูตัวกลางๆ ครั้งนี้เสียจริงๆ

“จริงสิ ผมได้ยินมาเหมือนกันว่าคุณเกิดที่อินเดียใช่ใหมครับ อดิเลีย”

^๔ Southampton เมืองพักผ่อนตากอากาศติดชายทะเลในลองไอร์แลนด์ นิวยอร์ก เป็น
เขตอาณานิคมเก่าของอังกฤษ เดิมที่มีเฝ้าอินเดียแดงชินเนคอกที่แสนเป็นมิตรอาศัยอยู่
ทั่วในบริเวณนั้น แต่ก็ถูกไล่ออกไปเรื่อยจนต้องไปอาศัยอยู่ในเขตสงวน เซาแทมป์ตัน
ถือเป็นเขตพักผ่อนของเหล่าผู้ดีมีเงินของอเมริกา

“ใช่ค่ะ” หญิงสาวตอบเสียงเรียบ “ฉันเกิดและโตที่นั่น”

“อยู่จนแก่อายุเก้าขวบเท่านั้นละ” เบนจามินพูดแทรกด้วยน้ำเสียงติดจะกระต้างนิดๆ เขาไม่ชอบให้อติเลียพูดถึงเรื่องสมัยยังเยาว์นัก เพราะย่าเตือนให้หนีถึงสิ่งที่เขาพยายามจะลืม “อินเดียเป็นเมืองป่าเถื่อน ลูกกลัวลูกจะเป็นอันตรายก็เลยให้ย้ายกลับมาลอนดอนกันหมด จะได้ไม่ต้องเป็นห่วง”

“นั่นไม่จริงเลยนะคะคุณพ่อ”

อติเลียพยายามเถียง แต่เมื่อเห็นสายตาดุกร้าวของบิดาจึงทำได้เพียงม้มริมฝีปากแน่นอย่างขมอารมณ์เช่นทุกครั้ง ใช่...ทุกครั้ง ไม่มีโอกาสได้พูดหรือได้ทำดั่งใจปรารถนา ต้องทำตามคำสั่ง ต้องอยู่ในกรอบประเพณีของสังคมชั้นสูง เพียงเพราะเธอ...เป็นผู้หญิง!

“ผมยังไม่เคยไปอินเดียเลยครับ แต่ก็พอได้ยินมาอยู่บ้างว่าผู้คนล้าหลังมาก ถ้าไม่ได้คริสเตียนอย่างพวกเราเข้าไปช่วยพัฒนา ก็คงเป็นประเทศที่จมอยู่กับความเชื่องมงายไปอีกนาน” เอ็ดเวิร์ดคลี่ยิ้มมุมมวนล แต่น้ำเสียงกลับแฝงนัยเยาะหยันอย่างชัดเจน “ผมชื่นชมคุณลุงจริงๆ นะครับที่พาคนพวกนี้มาเลี้ยงดูฝึกมารยาท แล้วยังให้เป็นคนรับใช้ที่ใกล้ชิด เป็นผมคงไม่ใจกว้างขนาดนี้”

ดวงตาสีคาราเมลไหม้เหลือบมองไปยังร่างผอมบางของหญิงสูงวัยที่นั่งสงบนิ่งอยู่มุมห้องคล้ายไม่มีตัวตน นางสาวมเล็กผ้าแปลกตาคาลัยชุดสีตาลของหญิงโรมันโบราณ เพียงแต่มีตชิดกว่ามาก กลุ่มเส้นผมที่เริ่มมีสีดอกเลาแซมไว้ด้วยชายผ้าด้านหนึ่งทำให้เห็นหน้าไม่ชัดนัก เขาไม่รู้ว่าเสื้อผ้าลักษณะนั้นชื่อเรียกว่าอะไร และไม่มีใครจะรับรู้เสียด้วย เขาเพียง...รังเกียจที่ต้องนั่งร่วมอยู่ในโบสถ์เดียวกับพวก ‘ด้อยอารยธรรม’ เสียมากกว่า

“คยาตรีไม่ใช่คนรับใช้นะคะ แต่เป็นแม่นมของฉัน”

เสียงของอติเลียเย็นเยียบ แวตาลูกวาบด้วยความโกรธ เธอหยุดประโยคที่ว่า ‘คยาตรีเป็นแม่คนที่สองของฉัน’ เอาไว้ก่อนจะลอร์ดริมฝีปากออกไป ด้วยรู้ว่าบิดาไม่ชอบให้เธอเที่ยวบอกใครต่อใครว่าคยาตรีเป็นใคร

มีความสำคัญต่อเธอเพียงไหน เพราะการลดตัวลงไปสนิทสนมกับ ‘ประชากรจากเมืองขึ้น’ เป็นเรื่องที่คุณในแวดวงสังคมชั้นสูงของลอนดอนไม่มีวันยอมรับ ยิ่งยกย่องออกหน้าออกตาอย่างที่คุณทำ ยิ่งกลายเป็นหัวข้อซุบซิบนินทาของคนรอบข้าง

หญิงสาวไม่เข้าใจเลยว่าสำหรับคนพวกนั้นแล้ว...คุณค่าของมนุษย์วัดกันที่ใด สีผิว เชื้อชาติ ทรัพย์สินเงินตรา หรือคุณงามความดีกันแน่

“คยาตรีเป็นคนทำคลอดให้ป่าตอนอดิเลียเกิดจะเอ็ดเวิร์ด ถ้าไม่ได้คยาตรี ปานนี้เราสองคนแม่ลูกคงไม่ได้มาอยู่ตรงนี่แน่ๆ”

เมตเดอลีนออกตัวแทนแม่หนุ่มชาวอินเดียอย่างนุ่มนวล พลังเหลือบมองไปหน้าบึ้งตึงนิดๆ ของสามีแล้วระบายลมหายใจยาว รู้ดีว่าเบนจามินไม่พอใจนักที่ลูกสาวคนโตมักชอบแม่หนุ่มชาวอินเดียไปแทบทุกที่ แทนที่จะเป็นแซเปอโรน^๕ที่เขาจัดหามาให้ แต่จะสั่งห้ามก็ไม่เต็มปากนัก เพราะเจ้าตัวยื่นคำขาดว่าถ้าไม่ให้พาคยาตรีมาด้วย หัวเด็ดตีนขาดอย่างไร วันนี้จะไม่ยอมมาร่วมการเดินทางบ้าง ครั้งนี้เป็นอันขาด

“เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก” เอ็ดเวิร์ดเลิกคิ้วนิดๆ อย่างประหลาดใจ เขาตั้งนาฬิกาพกออกมาจากกระเป๋าเสื้อนอกแล้วหุบตาลงมองอยู่ครู่หนึ่ง “กว่าจะถึงจุดลำสัตว์ของเราก็คงอีกราวชั่วโมงหนึ่ง ผมอยากฟังเรื่องที่เกิดขึ้นตอนนั้นจ้ะครับ จะได้ฆ่าเวลาไปด้วยในตัว”

“คือตอนนั้นนะ...”

^๕ Chaperone คือหญิงสูงวัยที่แต่งงานแล้วหรือหญิงม่าย ทำหน้าที่คอยติดตามดูแลหญิงสาวผู้ดีมีตระกูลยามออกนอกบ้านหรือออกงานสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีชายหนุ่มพยายามเข้าหาหรือพบปะพูดคุยกับหญิงสาว เพื่อไม่ให้เกิดคำครหาขึ้นมาได้ว่าหนุ่มสาวอยู่กันตามลำพังแล้วประพฤติตัวเลยเถิดไม่เหมาะสม หญิงสาวจากสังคมชั้นสูงคนใดออกเดินท่อมๆ ในเมืองโดยไม่มีแซเปอโรนคอยติดตาม จะถูกมองเป็นหญิงสาวที่มีความประพฤติไม่งามโดยปริยาย

“คุณแม่คะ” อติเลียเอื้อมมือไปแตะแขนของมารดา ก่อนที่จะเริ่มต้นเล่าเรื่อง เรียวคิ้วสีเดียวกับเส้นผมขมวดมุ่น “หนูรู้สึกไม่ค่อยดีเลย”

“เป็นอะไรไปจะลูก”

แมตเดอลีนทำท่าจะลุกขึ้น แต่อติเลียรีบยกมือเป็นเชิงห้าม

“หนูหายใจไม่ออกค่ะ อยากจะขอไปสูดอากาศสักหน่อย”

หญิงสาวตะโกนไปที่แควคอดของตนเองเป็นสัญญาณให้มารดารู้ว่าเธอหายใจไม่ออกเพราะ ‘อะไร’

“ตายจริง” แมตเดอลีนยกมือขึ้นทาบอก รู้ในทันทีว่าลูกสาวกำลังส่งสัญญาณว่าคอร์เซ็ตรัดแน่นจนเกินไป... โดยปกติแล้วสาวผู้ดีทั้งหลายจะถูกสอนไม่ให้เอ่ยถึงชุดชั้นในต่อหน้าสุภาพบุรุษเป็นอันขาด เพราะเป็นเรื่องไม่สุภาพอย่างยิ่ง “คยาตรีจะ รีบมาพาอติเลียออกไปพักหน่อยเร็ว”

เจ้าของชื้อลุกขึ้นแล้วเดินตรงมาประคองคุณหนูคนโตของตระกูล จอห์นสันอย่างรู้หน้าที่

“ให้ผมช่วย...”

เอ็ดเวิร์ดรีบยื่นชั้นพลางยื่นมือไปหาอติเลียอย่างสุภาพ แต่หญิงสาวกลับเบี่ยงตัวหลบอย่างนุ่มนวลทว่าไร้เยื่อใยอย่างเห็นได้ชัดเสียจนชายหนุ่มป็นหน้าไม่ถูก

“ไม่เป็นไรค่ะ แค่คุณกรุณาจัดเตรียมตู้โดยสารไว้ให้พวกเราพักผ่อนกันก็ถือว่ากรุณามากแล้ว”

คนที่เพิ่งบอกว่าป่วยเซ็ดหน้าอย่างทะนงตน แล้วเดินออกจากประตูเชื่อมไปหน้าตาเฉย ทิ้งให้เอ็ดเวิร์ดยืนเก้ออยู่เช่นนั้น

เบนจามินหันไปสบตาภรรยาอย่างระอ้าใจ มีเพียงแอนนาเบลเท่านั้นที่ลอบหัวเราะเบาๆ

ดีดีของเธอหาเรื่องเกเรอีกแล้วสินะ...

“หนูไม่ชอบเขา”

ทันทีที่คยาตรีปีดประตูห้องโดยสารที่จัดไว้ให้สาว ๆ ในครอบครัว จอห์นสันผ่อนคลายอิริยาบถและผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าสำหรับมาร่วมล่าสัตว์ อติเลียก็โผล่ออกมาเสียงดังอย่างไม่เก็บงำอารมณ์ความรู้สึกอีกต่อไป หญิงสาวถอดถุงมือโยนลงบนโซฟาหนานุ่มเต็มแรง

“คุณหนูน่าจะรู้ว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับความชอบ แต่เป็นเรื่องของความเหมาะสมต่างหากล่ะคะ” แม่นมชาวอินเดียเอ่ยด้วยภาษาอังกฤษ สำเนียงแปร่งปร่า นางคล้องตะขอทองเหลืองลือประกายแล้วหันกลับมาตั้ง ปีนปักหมวกและหมวกใบเล็กออกจากเรือนผมสีทองอย่างเบาเมื่อ “เท่าที่เห็น เขาก็ดูเหมาะสมกับคุณหนูในทุกๆ ด้าน หน้าตาหล่อเหลา ชาติตระกูลดี ฉลาดหรือก็ทัดเทียมกัน”

“แต่เขาถูกคยาตรีของหนู” อติเลียหน้าบึ้ง มือเรียวเล็กไล่ปลด กระดุมเสื้อและกระโปรงรวมไปถึงปะติโคตลูกไม้สีดำของตนเองออกจากน เหลือแต่คอร์เซ็ตรัดทรงและบัสเซลิ^๖ “คนที่เอาแต่พาล่ามเรื่องตัวเองแล้วดูถูก คนอื่นแบบนั้น หนูเกลียดที่สุดเลย”

“ก็ไม่เคยเห็นคุณหนูชอบคนที่นายท่านเลือกมาให้สักคน” คยาตรี อมยิ้มพลาถถอดบัสเซลิลอกและคลายเชือกด้านหลังคอร์เซ็ทให้หญิงสาว แม้จะรู้อยู่แก่ใจว่าเชือกไม่ได้รัดแน่นจนหายใจไม่ออกดังที่เจ้าตัวว่า เป็นเพียง ข้ออ้างเพื่อเดินหนีออกจากวงสนทนาเท่านั้นเอง “คุณหนูอายุสิบเก้าแล้ว เป็น ฝั่งเป็นฝาเสียทีก็ตีดีเหมือนกันนะคะ นายท่านกับนายผู้หญิงจะได้หมดห่วง”

^๖ Bustle เป็นสลุ้มกระโปรงที่ลดรูปลงมาเหลือเพียงครึ่งเดียว คือเน้นช่วยยกกระโปรง บริเวณด้านหลังสะโพกเพียงอย่างเดียว เป็นที่นิยมมากในสมัยกลางศตวรรษที่ ๑๙ ไป จนถึงช่วงเกือบๆ ต้นศตวรรษที่ ๒๐ อาจทำด้วยวัสดุที่มีน้ำหนักเบาขึ้นเช่นโคร่งไม้หุ้ม ด้วยผ้า หรือผ้าที่เย็บกันเป็นหมอนรองสะโพกช่วยดันทรงให้ดูสะโพกผาย ถือเป็นแฟชั่น ยอดนิยมของสมัยนั้น

“เป็นฝั่งเป็นฝากับผู้ชายแบบ เอ็ดเวิร์ด ฮันทิงตัน นะหรือ คยาตริกก็เห็นแล้วว่าเขาคือคนแบบไหน ชินหนูต้องใช้ชีวิตร่วมกับเขาจริงๆ ได้เจอตายแน่ๆ หนูขออยู่คนเดียวไปจนตายดีกว่า”

อดิเลียตติ้งคอร์ เซ็ตออกไปพ้นตัวจนเหลือเพียงเชอมิส^๗ แชนสัน และกางเกงชั้นในตัวยาวติตระกูลไม้ที่ตัดเย็บจากผ้าฝ้ายลินินไปรงบางจนเกือบมองเห็นเรือนร่างใต้เนื้อผ้าขัดถนัดตา

“คุณหนูคะ แต่งตัวแบบนี้ไม่งามเลย เตี่ยวนายหญิงมาเห็นเข้าจะโดนเอ็ดเอานะคะ”

คยาตริถอนใจ แม่ตุ๋โดยสารนี้จะค่อนข้างมิดชิด มีม่านสีด้าคลุมปิดหน้าต่างและประตูครบทุกด้าน แต่ตามธรรมเนียมแล้ว หญิงสาวจากตระกูลสูงไม่ควรแต่งกายล่อแหลมให้เป็นที่ครหาเช่นนี้อยู่ดี...แม่นมเดินตรงไปหยิบเสื้อคลุมกำมะหยี่สีแดงแบบไม่มีแขนที่วางพาดอยู่บนกองสัมภาระของครอบครัวจ้อห์นสันมาส่งให้หญิงสาว

“ขออยู่แบบสบายๆ โดยไม่มีคอร์เซ็ตบ้าง นั่นสักชั่วโมงหนึ่งเถอะ มันรัดจนอึดอัดไปหมดแล้ว”

หญิงสาวทำหน้ามู๋ แต่ก็ยอมรับเสื้อคลุมมาสวมอย่างว่าง่าย สำหรับอดิเลียแล้ว คอร์เซ็ตเป็นทั้งคุกเค็ล่อนที่และเครื่องทรมานนักโทษในเวลาเดียวกัน จองจำและบีบบังคับให้เธอต้องอยู่ในกรอบที่สังคมวางเอาไว้ ทุกครั้งที่ดึงเชือกเหล่านั้นให้ตึงรัตริงกาย เธอจะรู้สึกอึดอัด หายใจไม่ออก คล้าย... จิตวิญญานเสรีเมื่อครั้งยังเยาว์วัยค่อยๆ เลือนหายไปทีละน้อย

“หนูเกลียดที่นี่”

^๗ Chemise เป็นคำในภาษาฝรั่งเศส ปัจจุบันหมายถึงเสื้อเซ็ท แต่ในสมัยโบราณหมายถึงเสื้อชั้นในสตรี มักตัดเย็บจากผ้าฝ้ายหรือผ้าฝ้ายลินินสีขาวยาวรอมเท้า จะมีแขนหรือไม่มีแขนขึ้นอยู่กับยุคสมัย หญิงสาวในสมัยโบราณมักสวมทับเอาไว้ด้านในสุดก่อนที่จะสวมคอร์เซ็ตและเครื่องแต่งกายอื่นๆ ทับลงไป มีหน้าที่ซับเหงื่อไม่ให้เยือกเสื้อผ้าชั้นนอก

อดิเลียเอี่ยมมือไปสัมผัสขวดน้ำหอมเล็กๆ ที่ร้อยกับสร้อยทองรอบคออย่างทะนุถนอม ตัวขวดเจียจากคริสตัลสีฟ้า น้ำทะเลและหุ้มด้วยทองจลุลวดลายวิจิตร หญิงสาวเปิดฝาขวดแล้วเติมน้ำมันหอมที่บรรจุอยู่ด้านใน ที่บริเวณหลังใบหูอย่างเนือยๆ กลิ่นกุหลาบฟุ้งกระจายพาให้หัวใจประหวัดถึงเจ้าของขวดผู้อยู่แดนไกล แต่ยังคงยส่งน้ำมันหอมกลิ่นกุหลาบกลิ่นโปรดของเธอมาทำนัลอยู่เสมอ

“คิดถึงนายท่านแบรดลีย์หรือคะ”

คยาตรีดันร่างระหงให้หนึ่งลงบนโซฟาพักผ่อนจะย่อตัวลงถอดรองเท้าบูตให้ได้อย่างที่ทำอยู่เป็นประจำ อดิเลียไม่ตอบแต่ดึงร่างผอมบางของแม่นมขึ้นมา นั่งเคียงข้างกัน แล้วโผล่เข้าซุกอกนางด้วยกิริยาเหมือนเด็กน้อยที่กำลังโหยหาอ้อมกอด

“คยาตรีจ๋า”

“ดูทำเข้า เตี่ยวนายท่านมาเห็นเข้าจะโกรธเอานะคะ”

แม้ปากจะพร่ำบ่น แต่นางกลับวาดวงแขนผอมๆ โอบร่างของคนที่ทำตัวเป็นเด็กโคงเอาไว้อย่างอ่อนโยน ดวงตาสีดำสนิททอประกายแห่งความรักล้นปรี่ รัก...ตั้งแต่วินาทีแรกที่ได้อุ้มเด็กน้อยโกริ^๑ คนนี้ในคืนที่พายุโหมกระหน่ำโกลาตา

หลังจากคยาตรีสูญเสียสามีและลูกชายวัยสองขวบไปเพราะอุบัติเหตุเรือล่ม นางก็กลายเป็นหญิงม่ายไร้ค่าในสายตาของทุกคนในหมู่บ้าน เน้นนานหลายปีที่นางเฝ้าร่ำไห้ต่อโชคชะตาอันโหดร้ายของตนเองและคิดว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทอดทิ้งนางไปเสียแล้ว จนวันหนึ่ง พระองค์ก็ประทานของขวัญจากฟ้ามาให้...ของขวัญสูงค่าที่ปลอบประโลมหัวใจอันเหี่ยวเฉาของนางให้

^๑ Gori ภาษาฮินดี หมายถึงหญิงผิวขาว ส่วนโกรา (Gora) หมายถึงชายผิวขาว แต่ไม่ได้มีความหมายในทางเหยียดสีผิวหรือแบ่งเชื้อชาติแต่อย่างใด ถือเป็นคำเรียกที่แฝงความรักความเอ็นดูเอาไว้อยู่

แถมขึ้นอีกครา...คุณหนูอดิเลีย

“โกรธลึดิ จะได้ส่งหนูกลับลอนดอน” อดิเลียกระซิบวงแขนกอดแม่แน่นแน่นขึ้นอีก “หรือถ้าโกรธมากๆ จะได้ส่งหนูไปอยู่กับคุณลุงเบรดลีย์ที่อินเดียเสียเลย หนูคิดถึงคุณลุงจะแย่แล้ว”

ภาพรอยยิ้มแสนอบอุ่นของคนเป็นลุงยังคงประทับแน่นในความทรงจำ แก้วปีเป็นโกลกาทาคือช่วงเวลาที่หญิงสาวรู้สึกว่าจะตนเองมีความสุขที่สุด ได้วิ่งเล่นในทุ่งหญ้า ปีนปายต้นไม้ หรือแม้แต่ปล่อยให้ตัวลอะเทอะมอมแมมไปด้วยโคลนจากริมฝั่งแม่น้ำ

หากไม่เกิดเรื่องในวันนั้น ปานนี้เธอก็อาจจะยังได้อยู่ที่นั่น...อยู่กับคุณลุงผู้แสนอ่อนโยนของเธอ

“คุณหนูก็รู้ว่าไปไม่ได้” คยาตรีถอนใจ รู้...ว่าอดิเลียรักเบรดลีย์เพียงใด ว่ากันตามจริงแล้ว หญิงสาวสนิทกับลุงของตนเองมากกว่าบิดาเสียอีก ในขณะที่เบนจามินตระเวนติดต่อค้าขายอยู่ที่อินเดีย เบรดลีย์ซึ่งมีหน้าที่ควบคุมดูแลบัญชีก็ใช้เวลาดูแลทั้งอดิเลียและแอนนาเบลแทนผู้เป็นน้องชาย จึงใกล้ชิดสนิทสนมของตระกูลจอห์นสันมาก หากเปรียบบุคลิกเครื่องขีมิและเย็นซาของเบนจามินเป็นพระจันทร์ในคืนเดือนหนาวแล้วละก็ เบรดลีย์ก็คือดวงอาทิตย์ของฤดูร้อนที่ทั้งอบอุ่นและสดใส เขาคือคนเดียวที่เข้าใจอดิเลียมากกว่าใคร “เอาไว้แต่งงานแล้วค่อยไปเยี่ยมนายท่านเบรดลีย์ที่อินเดียก็ได้นี่คะ”

“หนูไม่อยากแต่งงาน” พูดถึงเรื่องแต่งงานที่ไร ปากคอบเป็นได้ขมจนกินอะไรไม่ลงทุกทีไป “รอให้ถึงจุดล่ำลัต์วก่อนเถอะ หนูจะแก้ังยังปีน...”

“อ๊ะๆ นายท่านสั่งว่าห้ามคุณหนูแตะปืนเด็ดขาด อย่าลืมลึคะ” แม่หนุ่มชาวอินเดียหัวเราะเบาๆ ในลำคอก่อนจะใช้สองมือซ้อนดวงหน้าแสนหวานของหญิงสาวขึ้นมอง เรียวปากสีเข้มยกยิ้มเป็นรอยยิ้มขบขัน “คราวนี้คุณหนูคงต้องรอให้มีเจ้าชายขี่ม้าขาวมาช่วยเสียแล้วละคะ”

“คยาตรี” อดิเลียทำเสียงกระแง้ากระแงอด “โลกนี้มีเจ้าชายขี่ม้าขาว

เสียงที่โชน...”

ปัง! ปัง! ปัง!

อดีเลียและคยาตรีสะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินเสียงปืนดังต๊อดๆ กันสามนัด ตามมาด้วยเสียงโห่ร้องแหลมสูงอย่างไม่เคยได้ยินมาก่อน ไฉไลความคิดหญิงสาวกระโจนพรวดไปเกาะหน้าต่าง เข้มมองฝ่าควันของหัวรถจักรไอน้ำที่หนาแน่นเสียงจวนดูคล้ายมันบังตาไปจนเห็นเงาร่างของม้าขับตัวห้อยตะบึงไล่ตามขบวนรถไฟมาอย่างเอาเป็นเอาตาย บนหลังของพวกมันมีชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ควบขี้อยู่ พวกเขามีผิวสีคล้ำเข้มค่อนไปทางแดงและมีเรือนผมสีดำยาวสยายที่ปลิวไสวไปตามแรงลม

นั่นมัน...อินเดียนแดง!

“อดีเลีย!”

เสียงเรียกพร้อมเสียงฝ่ามือที่ทุบโครมครามลงบนบานประตูเร่งให้คยาตรีต้องรีบไปปลดล็อก ก่อนที่ร่างสูงใหญ่ของเบนจามินจะพรวดพราดเข้ามาในห้องด้วยสีหน้าเคร่งเครียดระคนหวาดกลัวอย่างเห็นได้ชัด

“เกิดอะไรขึ้นคะคุณพ่อ”

อดีเลียเบิกตากว้างเมื่อเห็นว่าในมือของบิดาถือปืนโคลต์กระบอกโตเอาไว้ จำได้คล้ายคลึงคลบลาคว่าเป็นหนึ่งในสองกระบอกที่บิดามักจะพกติดตัวเอาไว้เสมอยามต้องเดินทางไปติดต่อกำชาย

“ทำไมถึงแต่งตัวแบบนี้...” เบนจามินกวาดตามองร่างบางระหงที่อยู่นิ่งในชุดเสื้อคลุมมีฮูดเหมือนหนูน้อยหมวกแดงอย่างงุนงงครู่หนึ่ง ก่อนจะส่ายหน้าแรงๆ “เอาละ ยังไม่ต้องอธิบาย พ่อยังไม่อยากเถียงด้วย ตอนนี้รีบพาน้องกับแม่ไปหลบที่ตู้เสบียงก่อน”

“หลบ?”

ปัง! ปัง! ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงกระสุนดังรัวขึ้นอีกหลายนัด เบนจามินรีบยึดปืนในมือบุตรสาวแล้วกุมมือเธอเอาไว้แน่น

“พวกอินเดียนแดงกำลังมาบุกปล้นสะดมเรา พวกนี้มันโหดเหี้ยมมาก ถลกแม่แต่หนังหัวผู้หญิงท้อง” เสียงของบิดาสั่นจนอดใจสู้สึกได้ “แต่ไม่ต้องกังวล เอ็ดเวิร์ดกับลูกน้องกำลังไปจัดการพวกมันแล้ว หน้าที่ของคุณคือพาแม่กับแอนนาเบลไปหลบที่ตู้เสบียงที่อยู่ก่อนตู้สุดท้าย เอ็ดเวิร์ดบอกพ่อว่าโบกนั้นเป็นโบกพิเศษ มีล็อกแน่นหนา แล้วมีคนเฝ้าระวังอยู่ตลอดเวลา ถ้าลูกไปหลบที่นั่นก็จะปลอดภัย”

“แล้ว...แล้วคุณพ่อล่ะคะ”

หญิงสาวคว้าแขนบิดาเอาไว้แน่น หัวใจระตุกวุบด้วยความหวาดหวั่น แม่ไม่เคยพบเจออินเดียนแดงตัวจริงมาก่อน แต่ก็เคยได้ยินเรื่องเล่าถึงความโหดเหี้ยมของชนพื้นเมืองในแถบตะวันตกของอเมริกามาตั้งแต่ตอนอยู่ที่ลอนดอนแล้ว เล่าลือกันเหลือเกินว่าพวกนั้นทั้งป่าเถื่อนและอำมหิตผิดมนุษย์มนา แล้วจะให้ปล่อยบิดาไปเผชิญหน้ากับพวกโจรโหดนั้นได้อย่างไร

“พ่อจะไปช่วยเอ็ดเวิร์ดจัดการอินเดียนแดงพวกนั้น”

“หนูไปด้วย...”

“อดิเลย ทำตามที่พ่อสั่ง!” เบนจามินหันมาเอ็ดเสียงดัง ก่อนจะลดเสียงลงในประโยคถัดมา “ดูแลแม่กับน้องให้ดี มีแต่ลูกเท่านั้นที่ทำได้”

ประมุขบ้านจอห์นสันมองลึกเข้าไปในดวงตาของลูกสาวคนโต เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขานึกถึงใจที่จ่อมพยศคนนี้แก่งการเรื่องปืนผาหน้าไม้พอที่จะดูแลตนเองได้ ถ้าเพียงแต่...อดิเลยเป็นลูกชายคงจะดีกว่านี้

“กรี๊ด!”

“แอนนาเบล!”

เบนจามินวิ่งออกไปทันทีที่ได้ยินเสียงลูกสาวคนเล็กกรี๊ดร้องดังมาจากทางเดินด้านนอก

อดิเลยรีบวิ่งตามไปติดๆ ภาพที่เห็นเบื้องหน้าทำเอาขนอ่อนบนต้นคอของหญิงสาวลุกเกรียว ไม่คาดคิดมาก่อนว่าชีวิตนี้จะได้เห็นอินเดียนแดงตัวโตป็นหน้าต่างชั้นรถไฟที่กำลังเล่นอยู่อย่างบ้าระห่ำเช่นนั้นเลย เขาเป็น

ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ มีเส้นผมดำยาว ใบน้มน้ำมึนทึงจับตาไว้ด้วยสีแดง และดำจนยากที่จะคาดเดาอายุได้ สวมเสื้อผ้าทำจากหนังสัตว์สีน้ำตาลอ่อน รูปแบบเดียวกับที่เธอเคยเห็นในภาพถ่ายตามหน้าหนังสือพิมพ์ เพียงแต่น่ากลัวกว่ามากเพราะในมือของเขามีขวานเป็นอาวุธ!

“คุณพ่อขา!” แอนนาเบลร้องเรียกบิดา เมื่อตัวลั่นเทาแนบไปกับผนังทางเดินด้วยความหวาดกลัวสุดขีด

เบนจามินพุ่งเข้าไปยืนผู้บุกรุกเต็มแรงจนร่วงลงจากหน้าต่าง เสียงร้องโหยหวนยามร่วงหล่นลงกระแทกพื้นทำให้อดดิเลียต้องหลับตาปี แม้จะรู้ว่าในสถานการณ์เช่นนี้ไม่ช้าก็ต้องเป็นผู้ถูกฆ่า แต่การที่ต้องเข่นฆ่ามนุษย์ด้วยกันเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้วจริงๆ หรือ

“แอนนาเบล มหาแม่!”

แมตเดอลีนรีบคว้าตัวลูกสาวคนเล็กเข้ามากอดเอาไว้ ในขณะที่เบนจามินควักปืนอีกกระบอกที่เหน็บไว้ที่เอวออกมากำไว้แน่น

“อดิเลีย พาแม่กับน้องไปที่ตู้เสบียงเดี๋ยวนี้ จนกว่าพ่อจะไปเรียกห้ามออกมาเป็นอันขาด!”

เมื่อตะโกนสั่งจบ เบนจามินก็วิ่งตรงไปทางห้วงอวกาศที่

อดิเลียสุดลมหายใจเข้าลึกๆ บิดาเคยบอกแล้วว่าภาคตะวันตกของอเมริกานั้นเต็มไปด้วยอันตราย การเดินทางในดินแดนแถบนี้ต้องเตรียมพร้อมรับสถานการณ์ฉุกเฉินอยู่เสมอ ทั้งโจรผู้ร้ายและพวกอินเดียนแดงใจเหี้ยมอาจโผล่มาเยี้ยมเยียนได้ทุกเวลา ไม่นึกเลยว่าแค่เพียงการเดินทางระยะสั้นครั้งแรกก็เจอดีเสียแล้ว!

“ทุกคนตามมาทางนี้!”

หญิงสาวรวบรวมสติและความกล้าออกเดินนำหน้าไปอย่างระมัดระวัง สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในตอนนั้นคือความปลอดภัยของทุกคนที่บิดาฝากเอาไว้ ในมือเธอต่างหาก!

ปัญหาเดียวที่มีก็คือ...เธอไม่เคยยิงคนมาก่อน!

อดิเลียคว้าข้อมือน้องสาวแล้วออกวิ่งไปตามทางเดินแคบๆ อย่างทุลักทุเล เสียงโห่ร้องสลับกับเสียงปืนดังอื้ออึงไปทั่วบริเวณเร่งให้ทุกคนวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต อดิเลียหันกลับไปมองแมตเดอลีนและคยาตริอยู่เป็นระยะๆ อย่างละล้าละลัง เมื่อเห็นว่ายังคงวิ่งตามมาติดๆ ก็พอลายใจไปได้เปลาะหนึ่ง แต่ยั้งวางใจไม่ได้จนกว่าจะถึงที่หมายที่บิดาบอกเอาไว้

“ดีดี ฉันกลัว”

“ตั้งสติไว้แอนนี่ ไม่ต้องกลัวนะ เราต้องปลอดภัยแน่” หญิงสาวพูดเสียงปนหอบ พยายามปลอบน้องสาวทุกๆ ที่กลัวไม่แพ้กัน มืออีกข้างกำด้ามปืนโคลด์เอาไว้วางปลายนิ้วขาไปหมด แต่ก็ยังกัดฟันวิ่งต่อไปไม่ยอมหยุดในใจภาวนาอย่าให้เจออาคันตุกะไม่ได้รับเชิญไหล่มาตามทางอีกเลย เธอไม่เอายกยิงใครทั้งนั้น และอีกประการหนึ่ง เธอมีกระสุนเพียงห้านัดคงไม่สามารถต่อกรกับอินเดียนแดงตัวโตนับสิบชีวิตได้เป็นแน่

“คุณหนูอดิเลีย ระวัง!” คยาตริตะโกนลั่นเมื่อเห็นลูกธนูพุ่งทะลุกระจกมปากที่ผนังทางเดินเฉียดใบหน้าคุณหนูคนโตของตระกูลจอห์นสันไปไม่กี่มิลลิเมตร

อดิเลียมองไปนอกหน้าต่างก็เห็นอินเดียนแดงกลุ่มใหญ่ควมมำตีคู่มากับรถไฟพร้อมส่งเสียงโห่ร้องอย่างฮึกเหิม หญิงสาวเพิ่งสังเกตเห็นเดี๋ยวนั้นเองว่าพวกเขาเชี่ยวชาญเรื่องขี้น้ำมันมากเสียจนน่าทึ่ง ควบคุมการทรงตัวได้อย่างยอดเยี่ยมแม้ไม่มีอานม้าช่วยพยุงตัวเอาไว้ไม่ลี...สองมือของคนเหล่านั้นแทบไม่ได้แตะบังเหียนเสียด้วยซ้ำไป พวกเขาบังคับธนูเตรียมยิงได้ทุกอย่างที่อยู่บนหลังม้าที่ความเร็วเทียบพายุ!

“ทุกคนหมอบลงเดี๋ยวนี!”

หญิงสาวระซากแอนนาเบลให้หมอบลงกับพื้นแล้วพากันกลิ้งตัวไปชิดผนังด้านที่มีหน้าต่าง อีกเพียงชั่วอึดใจถัดมาลูกธนูนับสิบดอกก็พุ่งตรงผ่านหน้าต่างเข้ามากระหน่ำใส่เสียยิ่งกว่าฝนห่าใหญ่ และปักทะลุเนื้อไม้เรียงกันอยู่บนผนังอย่างน่าขนลุก แอนนาเบลตัวสั้นกอดพี่สาว ส่งเสียงกริ๊ดร้อง

อย่างหวาดกลัว แต่ในยามนี้อดิเลียไม่มีเวลานั่งปลอบน้องสาวอีกแล้ว เธอ
ดันร่างบอบบางออกจากอ้อมอก

“คลานไปเลยแอนนี่ อย่าหยุด และอย่ายืนขึ้นเป็นอันขาด!”

“แต่...แต่ฉันกลัว...” แอนนาเบลร่ำให้น้ำตานองหน้า เนื้อตัวสั่นเทา
อย่างน่าสงสาร ความกลัวมีอิทธิพลเหนือสติและรูปร่างกายเอาไว้จนแทบ
กระดิกกระเดี้ยไม่ได้

อดิเลียเหลียวกลับไปมองมารดาและแม่แบบอย่างเป็นกังวล แม้จะ
โล่งใจที่ทั้งคู่ยังปลอดภัยดีอยู่ แต่ด้วยสถานการณ์ตอนนี้เธอคงไม่อาจพา
ทุกคนไปถึงตู้เสบียงตามที่บิดากำชับไว้เป็นแน่...ดวงตาคู้งามเหลือบมองไป
ยังประตูไม้มะฮอกกานีที่มีลูกกรงปีกคาอยู่จนเกือบเต็มพื้นที่ครู่หนึ่งอย่าง
ใช้ความคิด แล้วคลานไปเลื่อนบานประตูให้เปิดออก

“แอนนี่ คลานเข้าไปในนี้!” อดิเลียดันน้องสาวเข้าไปในช่องประตูอย่าง
ทุลักทุเลเพราะเจ้าตัวกลัวจนแทบขยับไม่ได้ “คุณแม่คะ คยาตรี เข้าไปเร็ว!”

เมตเดอลีนคลานเข้าไปก่อน ส่วนคยาตรีหันกลับมามองเมื่อหญิงสาว
จะปิดประตูโดยที่ตนเองยังอยู่ข้างนอก

“คุณหนู! นั่นคุณหนูจะไปไหนคะ!”

“จะล่อพวกมันไปทางอื่น” อดิเลียกดเสียงลงต่ำ “หนูรู้ว่ามันฟังดูบ้า
แต่ขอให้เชื่อใจหนู ปิดประตูหน้าต่างให้สนิท ซุกตัวอยู่ในมุมอับที่สุด แล้ว
ช่วยดูแลคุณแม่กับแอนนี่ด้วย”

หญิงสาวยื่นหน้าเข้าไปจูบแก้มแม่แบบเร็ว ๆ หนึ่งครั้งเมื่อได้ยินเสียง
โห่ร้องด้านนอกดังขึ้นเรื่อยๆ แล้วดันประตูให้ปิดสนิทโดยไม่สนใจเสียงร้อง
ห้ามของทุกคนที่อยู่ด้านใน ก่อนที่จะถอยหลังกลับไปซิดผนังฝั่งตรงข้าม
ในจังหวะที่ลูกกรงไม้สับฟุ้งผ่านเข้ามาปิดประตูไม้เนื้อหนาอีกครั้ง

“พระเจ้า...โปรดประทานพลังให้ลูกด้วย...”

อดิเลียพึมพำพาลางกัมลงมองปืนสีเงินวาววับในมือแล้วค่อยๆ คบคุม
ปลายนิ้วอันสั้นระริกให้กดง่ามไกปืนซ้ำๆ หัวใจเต้นรัวเร็วเสียจนอกข้างซ้าย

ปวดแปลบ หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อรวบรวมพลังใจทั้งหมดที่มี ก่อนจะลุกพรวดขึ้นยืนแล้วเหินยวไถงออกไปทันที

ปัง!

สิ้นเสียงปิ่น อินเดียนแดงที่ความม้าวอยู่ด้านหน้าสุดก็กุมหัวไหล่พร้อมส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด แล้วหงายหลังร่วงลงจากม้าทันที ทำเอาคนที่เหลือแตกฮือไม่เป็นขบวน อติเลียไม่รอฟังเสียงร้องผสมเสียงสบถดังลั่นของกลุ่มคนบนหลังม้า เธอออกวิ่งสุดฝีเท้า คิดเพียงทำอย่างไรก็ได้ให้คนพวกนี้ไล่ตามตนเองมาและออกห่างจากที่ซ่อนตัวของครอบครัวเธอให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถึงต้องตายก็ไม่มียินยอมให้ใครแตะต้องพวกเขาเป็นอันขาด!

“เฮ้!”

เสียงตะโกนจากนอกหน้าต่างทำให้อติเลียต้องเหลียวกลับไปมอง แล้วพบว่าอินเดียนแดงผู้ใหญ่มากำลังความม้าไล่ตามหลังมาติดๆ หนึ่งในกลุ่มนั้นเร่งฝีเท้ามาให้ขึ้นมาประกบหญิงสาวแล้วอ้างคันศรเตรียมยิง แต่เธอไวกว่าซึ่งเหินยวไถงออกไปก่อนสองนัด นัดแรกกระสุนพุ่งลงพื้น ส่วนนัดที่สองถูกคันธนูจนกระเด็นหลุดจากมือเจ้าของไป กระนั้นเจ้าตัวก็ยังไม่ยอมชะลอความเร็ว กลับเร่งฝีเท้ามาให้เร็วขึ้นอีกเพื่อจะมองหน้าเธอ อติเลียเห็นหน้าเขาไม่ชัดเพราะมีสีสนับและลวดลายแปลกตาว่าอยู่เต็มไปหมด แต่เธอแน่ใจว่าริมฝีปากของเขายกขึ้นเป็นรอยยิ้มแปลกๆ อยู่ชั่ววินาที ก่อนที่จะตะโกนบางอย่างเป็นภาษาพื้นเมืองที่ทำให้อินเดียนแดงคนอื่นๆ ความม้าวก็ออกไปอีกทาง เหมือน... ถูกสั่งให้ถอย

ทำไม...

ทำไมเขาไม่สั่งให้คนอื่นรุมฆ่าเธอเสียเมื่อมีโอกาส แถมยังความม้านำหน้าเธอไปจนหายลับไปในผืนดินที่พุ่งตลบไปทั่วบริเวณ

ทุกความคิดสะดุดลงแต่เพียงเท่านั้นเมื่อสองขาพามาถึงประตูทางเชื่อมระหว่างตุ้รถไฟที่มีป้ายเหล็กติดอยู่ด้านบน ระบุว่าเส้นทางไปสู่ตู้เสบียง

ที่บิดาเอ่ยถึงก่อนหน้านี้ อติเลียมระบายลมหายใจยาวอย่างโล่งอก รีบพุ่งเข้าไปคว่ำบานพับของเครื่องกำเอาไว้อย่างแน่น

รอดแล้ว!

มือเล็กดันประตูให้เปิดออกแล้วก้าวขาออกไปข้างหน้า ก่อนจะพบว่าตนเองกำลังจะย่ำลงไปบนความว่างเปล่า ตู้เสบียงไม่ได้อยู่ตรงนั้น...ไม่มีมันเคยอยู่ตรงนั้น แต่มีใครบางคนดึงหมุดเหล็กที่เชื่อมโบริดไฟเอาไว้ด้วยกันออกทำให้รถไฟอีกเกือบครึ่งขบวนหายไปใน!

อติเลียมถอยหลังกลับ แต่สิ้นร่องเท้าบุตเหยียบชายเสื้อคลุมเนื้อกำมะหยี่จนสิ้นเสียหลัก พาให้ร่างร่วงลงสู่ความเว้งว่างในทันที

โอ พระเจ้า! ฉันกำลังจะตาย!

หญิงสาวหลับตาปี ภาวโบริดหน้าของสมาชิกครอบครัวทุกคนลอยแวบกลับเข้ามาในสมอง ทั้งเบนจามิน แมตเดอลีน แอนนาเบล แบริดลีย์ รวมไปถึงเด็กน้อยในความทรงจำคนนั้น...ราชู...

นี่สินะที่เขาว่ากันว่า ชั่วเลี้ยววินาทีที่กำลังจะจบชีวิต คนเรามักจะมองเห็นใบหน้าของคนที่เรารักและห่วงหาอาวรณที่สุดเสมอ

ในขณะที่ร่างกำลังเตรียมพร้อมรับความเจ็บปวดจากแรงกระแทกในอีกไม่กี่อึดใจข้างหน้า อติเลียมกลับรู้สึกได้ถึงแรงกระชากมหาศาลที่โอบรอบเอาตัวร่างทั้งร่างให้ลอยหิวอยู่ในอากาศ กลิ่นไอบยาสูบอ่อนๆ ผสมกับกลิ่นเหล้ารัมจางๆ เรียกให้หญิงสาวต้องรีบเปิดเปลือกตาขึ้นทันที และพบว่าตนเองยังไม่ตายดังที่คิด แต่กำลังนั่งซ้อนอยู่ด้านหลังของม้าที่หือตะบึงเต็มพิกัดพาเธอออกห่างจากรถไฟไปทุกที ดวงตาสีฟ้าหุบลูบลมมองวงแหวนแกร่งที่โบริดเธอเอาไว้อย่างลับสน พยายามกะพริบตาถี่ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าตนเองไม่ได้ฝันไปที่เห็นแขนเสื้อหนังกางสีน้ำตาลอ่อนมีชายครุ่ยรุ่มรายซัดๆ ถนัดตาเช่นนี้ เสื้อที่จำได้ติดตาว่าเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของ...อินเดียนแดง!

อติเลียมยกหน้าขึ้นมองเจ้าของวงแหวนทันควัน ในคราแรก แสงจาก

ดวงอาทิตย์เบื้องบนเจิดจ้าเสียจนดวงตาพร่าไปชั่วขณะ ทำให้พลคิดไปว่า เลี้ยวหน้าที่อยู่ห่างกันเพียงลมหายใจกันนี้เป็นรูปจำหลักของเทพเจ้าในวิหาร จนเมื่อเขาก็้มลงมองเธอบ้างจึงเห็นว่าเขาคืออินเดียนแดงเจ้าของรอยยิ้มแปลกๆ คนนั้น!

สิ่งแรกที่ส่องมองสิ่งคือคว่ำปิ่นขึ้นยิงจ่อขมับเขาหรือไม่ก็ยิงตัวเองเสีย ก่อนที่จะถูกถลกหนังหัวทั้งเป็น แต่อาวุธที่บิดาให้มาก็ไม่รู้ว่าจะร่วงหล่นไปตั้งแต่ตอนไหนเสียแล้ว!

อดีเลียตัวสั้น เธอควรจะกรี๊ดร้อง ดิ้นรน ทูตตีเขาให้สุดแรงแล้วหนีไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทว่าดวงตาคมกริบของเจ้าของอ้อมแขนที่จับจ้องใบหน้าของเธอหนึ่งนั้นคล้ายมีมนตร์ประหลาด สะกดเธอเอาไว้จนไม่อาจกระดิกกระเดี้ยไปไหนได้ สีเขียวเข้มของดวงตาคู่นี้ทั้งดงามและทรงพลังราวสีของป่าในฤดูวสันต์ ไส้กระจ่างและให้ความรู้สึกประหนึ่งเป็นพื้นผิวของหนองน้ำในป่าลึก สงบนิ่ง ทว่าแฝงไปด้วยกลิ่นอายอันตรายอย่างยิ่งยวด เป็นครั้งแรกในชีวิต... ที่อดีเลียได้พบกับอินเดียนแดงที่มีนัยน์ตาสีเขียวมรกตเช่นนี้

สัญชาตญาณเบื้องต้นก็กระซิบบอกว่าเขามีบางสิ่งที่แตกต่างกันจากอินเดียนแดงที่เธอเคยเห็นบนหน้าหนังสือพิมพ์โดยสิ้นเชิง...

แม้ใบหน้าของเขาจะฉาบทาไปด้วยสีส้น และวาดลวดลายจนเกือบเต็มพื้นที่ด้วยสีดำและสีแดงหมกเช่นนักรบพื้นเมืองทั่วไป แต่หญิงสาวกลับรู้สึกว้าวโคจรหน้าของเขาเด่นชัดและงดงามเกินกว่าจะเป็นโครงหน้าของชนพื้นถิ่นในแถบนี้ ยังมีเรือนผมยาวสลวยสีน้ำตาลเข้มจนเกือบดำปลิวล่อลมยามอยู่บนม้าศึกเช่นนี้ด้วยแล้ว เธอก็รู้สึกเหมือนถูกเขาดึงเข้าไปในห้วงจินตนาการเพื่อเจ้าเหล่าไหลที่ไม่มีวันเป็นจริงอย่างไรอย่างนั้น

อินเดียนแดงหนุ่มมองลึกเข้ามาในดวงตาของเธออย่างพยายามจะอ่านทุกความคิดที่ซ่อนลึกอยู่ในทุกซอกหีบของหัวใจหมกเช่นนักสำรวจที่กำลังหลงไหลในดินแดนอัศจรรย์ อดีเลียหัวใจเต้นแรงขณะมองเรียวกา

หยักลึกที่ค่อยๆ ไค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มโดยไม่ทันสังเกตเห็นว่าบุรุษแปลกหน้าคนนี้หยุดมาตั้งแต่เมื่อใด ไม่รู้...ว่าเขาหยุดเพื่ออะไร จวบจนเมื่อริมฝีปากคู่นั้นทาบลงมาบนกลีบปากของตนเองอย่างจวบจ้วงแล้วนั้นละ สถิตสิ่งที่หูลุดลอยไปจึงสั่งการให้มือน้อยพาดผัวะเข้าที่แก้มเขาจนหน้าหัน

“ไอ้คนต่ำทราหม!”

อดิเลียรัวหมัดลงบนแผงอกกว้างของอินเดียนแดงร่างใหญ่ซำๆ อย่างเกรี้ยวกราด แต่แทนที่จะโกรธ ชายหนุ่มกลับหัวเราะร่วน นัยน์ตาระยับไปด้วยแววขบขัน เขารวบท่อนแขนเรียวเอาไว้ด้วยมือเพียงข้างเดียวแล้วหย่อนร่างบอบบางของจอมพยศลงจากม้าย่างนุ่มนวล

หญิงสาวกวาดตามองไปรอบกายอย่างหวาดระแวง เธอเพิ่งรู้ในตอนที่นั้นเองว่าตนเองถูกพามายังร่มไม้ใหญ่ที่ห่างจากทางรถไฟค่อนข้างมาก เปลี่ยวและเว้งว่างปราศจากผู้คนเสียจนน่ากลัวว่าตนเองจะถูกฆ่าทิ้งอยู่แถวนี้โดยไม่มีใครพบศพ

“นิมิตาวา คเตโล”

น้ำเสียงหัวเราะเอื่อยเป็นภาษาที่อดิเลียไม่รู้จัก หญิงสาวสะดุ้งโหยงเมื่อปลายนิ้วหนายนมาม้วนปอยผมที่รุ่มร่ายของเธอเล่นอย่างยั่วเย้า เธอรีบปิดมือเขาทิ้งเป็นพัลวัน แต่เมื่อหันไปสบประสานสายตากับดวงตาสีมรกตคู่นั้น ดวงหน้าก็ร้อนผ่าวอย่างไม่มีสาเหตุ

“ไมลี สาเหตุนะมีแน่...ก็สายตาที่สื่อความนัยประหลาดของเขานี่อย่างไรเล่า

“นิมิตาวา คเตโล”

ชายหนุ่มเอ่ยซ้ำแผ่วๆ ก่อนจะควมบ้าจากไป ทิ้งให้คนฟังจมอยู่กับความรู้สึกกรุ่นโกรธระคนสับสนเพราะประโยคที่ฟังได้ยิบ...ประโยคที่ประทับตราตรึงอยู่ในหัวใจ แม้อดิเลียจะไม่รู้ความหมายของมันเลยก็ตาม

เสียงเปียโนหวานปนเศร้าแว่วกังวานออกมาจากห้องโถงจัดงานของ
 คฤหาสน์ฮันทิงตันอันโอ่อ่าซึ่งคืนนี้สว่างไสวไปด้วยแสงเทียน โคมระย้าแก้ว
 คริสตัลเนื้อดีสะท้อนแสงไฟจนดูมลังเมลิองดูจอยู่ในเมืองแก้ว เครื่องเรือน
 แต่ละชิ้นถูกคัดสรรมาอย่างพิถีพิถัน เลือกลงแต่ทั้งงดงามและประณีตที่สุด
 บ่งชี้ถึงรสนิยมเลิศลอยของเจ้าของบ้านเป็นอย่างดี ทว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่
 สิ่งที่ เอ็ดเวิร์ด ฮันทิงตัน ต้องการจะหวดให้คนทั้งเดดวูด...ไม่สิ คนทั้งโลก
 ได้เห็นในคืนนี้หรอก แต่เป็นหญิงสาวแสนสวยที่กำลังไล่นิ้วพรหมไปบนศิษย์
 เปียโนต่างหาก...

อดิเลีย จอห์นสัน คู่หมั้นที่เธอเพิ่งคบเข้าสวมนแหวนหมั้นจับจองไป
 เมื่อราวชั่วโมงก่อน ท่ามกลางสักขีพยานจากแวดวงเศรษฐีและผู้ทรงอิทธิพล
 ทั้งหลายในเมืองนี้ แม้หญิงสาวจะมีสีหน้าเฉยชาไม่ยินดียินร้ายกับการ
 หมั้นหมายครั้งนี้สักนิดก็ตาม...

ร่างสูงสง่าในชุดเสื้อนอกตัวยาวสีดำและกางเกงสีเดียวกันเท่าแขนบน
 หลังเปียโนและทอดตามองคู่หมั้นหมาดๆ ด้วยแวตาสีเข้มอย่างไม่ปิดบัง
 ทำไมจะไม่ชื่นชมเล่า...ในเมื่อเธอสวยจับตาออกเพียงนี้ ชุดราตรีเปิดไหล่
 สีโอลด์โรสซัฟฟ์ให้ผิวขาวอมชมพูของอดิเลียดูผุดผาดยิ่งนัก เรือนผมสีทอง
 กล้าขึ้นหลวมๆ เพียงครึ่งเดียว ส่วนผมที่เหลือตัดเป็นลอนเคลียไปกับลาด
 ไหล่บอบบางเน้นให้โครงหน้าที่เตอะแต่มด้วยเครื่องสำอางบางเบาที่งาม
 โดดเด่นชนิดหาตัวจับได้ยาก เอ็ดเวิร์ดรู้ว่าชายหนุ่มทุกคนในที่นี้กำลังมอง
 เขาด้วยสายตาริษยาที่ได้ครอบครองนางฟ้าผู้เพียบพร้อมทั้งรูปโฉมและ
 ทรัพย์สินสมบัติเช่นคุณหนูของตระกูลจอห์นสัน แม้ติดจะพยคอยู่สักนิด
 มีข่าวอื้อฉาวอยู่สักหน่อย แต่เป็นที่ถูกใจของ คอลลิส พี. ฮันทิงตัน ลูก
 ของเขาก็พอแล้วไม่ใช่หรือ...

อย่างน้อยงานหมั้นวันนี้ก็ทำให้โมธิ ลูกบุญธรรมของคอลลิสโกรธ
 จนแทบกระอักเลือดทีเดียวละ ถึงขนาดอ้างว่าป่วยจนมาร่วมงานไม่ได้เลย
 ที่เดียว

เอ็ดเวิร์ดสะใจเป็นบ้าเมื่อนึกถึงใบหน้าบึ้งตึงของ ทิโมธี ฟิลลิปส์ ฮันท์ตัน ตอนที่รู้ว่าคอลลิสตกลงจะทาบทามอดิเลียให้มาเป็นคู่หมั้นของเขา อังสารพัตสารพันว่าเธอเป็นหญิงสาวที่ประพฤติตัวไม่เหมาะสมถึงขนาดเป็นข่าวฉาวอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์ในเครือฟรอสเตอร์อยู่หลายวัน ไม่สมควรที่คนในตระกูลฮันท์ตันจะไปเกี่ยวข้องกับ... โธ่เอ๊ย... ใจจริงริษยาที่เขาจะได้ครอบครองมรดกมหาศาลของออดิเลียตามธรรมเนียมปฏิบัติหลังจากแต่งงานกันละไม่ว่า

ทิโมธีเป็นไม้เบื่อไม้เมากับเขามาแต่ไหนแต่ไร ตั้งแต่เรื่องส่วนตัวไปจนถึงเรื่องการทำงาน ไม่ว่าเขาเสนอโครงการใหม่ๆ ให้บริษัทไปเท่าใดก็เอาแต่ค้านสุดตัว และใช้สิทธิ์ในฐานะผู้ดูแลเรื่องการเงินของทรานส์แพซิฟิก ขัดขวางการอนุมัติงบประมาณของโครงการเขาอยู่เนืองๆ การได้ร่วมทุนและเกี่ยวข้องกับตระกูลจอห์นสันจึงเป็นเหมือนการตีตบเท้าให้เขาตีๆ นี่เองจะนั่นต่อให้ออดิเลียมีข่าวฉาวว่านักร้อยเท่าเขาก็ไม่สน!

“ยังโกรธลูกอยู่อีกหรือคะคุณ”

เมตเตอลีนถอนใจเมื่อเห็นสีหน้าบึ้งตึงของสามีที่หนีมายืนหลบมุม จิบبرانต์ที่อยู่เงียบๆ ตามลำพัง ไม่ยอมไปรวมกลุ่มสนทนากับคอลลิสและคนอื่นๆ “เรื่องก็ผ่านมามาตั้งเดือนหนึ่งแล้วนะคะ อย่าโกรธนักเลย”

“ผมไม่ได้โกรธลูก แต่ผมโกรธไอ้ฉอน ฟรอสเตอร์ ต่างหาก ที่ลงข่าวระยำนั่นจนชื่อเสียงของออดิเลียปนเปื้อนหมดแบบนี้” เบนจามินขบขมกรอด

ข่าวเรื่องการปล้นรถไฟของบิกโกเฟอร์เมื่อเดือนก่อนกลายเป็นข่าวครึกโครมอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์นานนับหลายสัปดาห์ แต่เรื่องที่ผู้คนกล่าวขวัญและนำไปพูดกันสนุกปากก็คือ เรื่องของสุภาพสตรีสาวสวยผู้ถูกอินเดียนแดงอุ้มหายไปทั้งๆ ที่สวมเพียงเซมมีบางๆ กับกางเกงชั้นในติดกายไปเท่านั้น

งามหน้าไหมเล่า!

แม้จะพยายามทำใจแล้วว่าวันนี้พวกแขกทางฝั่งเอ็ดเวิร์ดคงซุบซิบเรื่องนี้กันบ้าง แต่เมื่อได้ยืนกับทุกกลับทนแทบไม่ได้ ต้องหนีมายืนชมใจอยู่เช่นนี้ ยิ่งได้ยินว่าคอลลิสเชิญ ฉอน พรอสเตอร์ มาร่วมงานเลี้ยงในคืนนี้ด้วย เขาก็ยิ่งอารมณ์เสีย... นัยน์ตาคมกริบคอยแต่จะตวัดมองหาร่างสูงใหญ่ของมหาเศรษฐีหนุ่มที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าพ่อสื่อของอเมริกาชนิดไม่วางตา ถึงจะเคยพบหน้ากันแค่เพียงหนเดียวในงานเลี้ยงระดมทุนเพื่อการกุศลของทรานส์แปซิฟิกตอนต้นปี แต่เขาไม่มีวันลืมใบหน้าคมคายและดวงตาสีน้ำตาลเฮเซลคู่ นั้นเป็นอันขาด!

โชคดีที่ชายหนุ่มติดภารกิจไม่สามารถมาร่วมงานได้ ส่งเพียงของขวัญมาแสดงความยินดี ไม่อย่างนั้นละก็เป็นเรื่อง!

“คุณก็รู้นี้ละว่าเรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้เป็นเหตุสุดวิสัย” แมดเดอลีนระบายลมหายใจยาว

หลังจากเหตุการณ์รุนแรงสงบลง เบนจามินและเอ็ดเวิร์ดก็พาลูกน้องนับสิบชีวิตความม้ออกตามหาดิเลีย จนไปพบอยู่ที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ห่างจากรางรถไฟราวสามไมล์ในสภาพใกล้เคียงกับที่พาดหัวข่าว ผิดกันก็แต่มีเสื้อคลุมปกปิดร่างกายมิดชิด กระนั้นก็ยังถือเป็นการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมสำหรับลูกสาวผู้ดีมีตระกูลอยู่ดี ผู้คนในแวดวงชั้นสูงจึงพากันนินทาเรื่องของอดิเลียกันอย่างสนุกปาก และลืมนึกหาว่าชื่นชมว่าหญิงสาวกล้าหาญเพียงใดไปจนสิ้น

“คนอื่นจะพูดอะไรก็ปล่อยเขาไปเถอะละ พวกเราารู้ดีว่าลูกไม่ได้เป็นอย่างที่เขาสื่อก็พอแล้ว”

“ลมปากคนนี่ละที่นำกลัวยิ่งกว่ากระสุนปืน ฆ่าคนได้ทั้งเป็น” เบนจามินเสียงอ่อนลง “ไม่ว่าจะผ่านมานานกี่ปี ดวงหน้าดวงตาของภรรยาก็ยังมิอิทธิพลต่อเขาอยู่เสมอ “ผมชื่นชมน้ำใจของเอ็ดเวิร์ดจริงๆ ที่ไม่สนใจข่าวบ้าง พวกนั้นเลยสักนิด ลูกเราโชคดีเท่าไรแล้วที่ได้คู่หมั้นที่เพียบพร้อมแบบนี้”

“ฉันเห็นด้วยกับคุณละว่าเอ็ดเวิร์ดเป็นสุภาพบุรุษที่มีน้ำใจมากจริงๆ”

แมตเดอลีนกวาดตามองไปรอบๆ โถงจัดเลี้ยงที่ตกแต่งประดับประดาด้วยดอกไม้และเครื่องแก้วเจียรระโนอย่างอลังการแล้วอดรู้สึกเกรงใจไม่ได้ ตามธรรมเนียมแล้วงานเลี้ยงฉลองหมั้นต้องจัดโดยมารดาของฝ่ายหญิง ทว่าคฤหาสน์หลังใหม่ของตระกูลจอห์นสันนั้นยังตกแต่งไม่เสร็จ เรือนรับรองที่นางและครอบครัวพักอยู่ชั่วคราวตอนนี้ก็ดูไม่โอโถงพอที่จะต้อนรับแขกหรือได้ เอ็ดเวิร์ดจึงอาสาจัดงานและแบ่งเบามารดาด้วยการเชิญแขกหรือด้วยตนเอง “เพียงแต่...”

“เพียงแต่อะไร”

“เพียงแต่...” คนเป็นมารดาซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยไม่เต็มเสียงนัก “ฉันไม่คิดว่าลูกจะรักเอ็ดเวิร์ด ฉัน...ไม่เห็นประกายตาวิบวับของลูกตอนที่มองเขาเลย พูดตรงๆ นะคะเบน ฉันกลัวลูกไม่มีความสุข”

“คุณแค่เก็บปืนให้พ้นมือลูก ชีวิตลูกก็มีความสุขแล้ว เชื่อผมเถอะ” เบนจามินจิบวิสกี้ ภาวนาอย่าให้แม่ลูกสาวจอมพศเที่ยวเดินแกว่งปีนจนเอ็ดเวิร์ดผวาขอถอนหมั้นไปเสียก่อน “พวกเขาต้องหมั้นกันไปอีกอย่างน้อยหนึ่งปี ค่อยๆ ทำความคุ้นเคยกันไปเรื่อยๆ เดี่ยวก็รักกันไปเอง เอ็ดเวิร์ดมีคุณสมบัติเพียบพร้อมขนาดนั้น อติเลียดรักเขาได้ไม่ยากนักหรอก”

เสียงเปียโนเจียบบลงไปสักพักแล้ว และถูกแทนที่ด้วยเสียงของวงเครื่องสายที่บรรเลงเพลงวอลซ์อย่างนุ่มนวล แมตเดอลีนมองเอ็ดเวิร์ดจับจูงอติเลียดออกมายืนกลางฟลอร์เต้นรำแล้วขยับไปตามท่วงทำนองเพลงอย่างสง่างามท่ามกลางสายตาชื่นชมของผู้คนรอบด้าน เสียงปร่ำชื่นชมว่าทั้งคู่เหมาะสมกันเพียงใดดังแว่วมาได้ยินเป็นระยะ แต่สัญญาตัญญูความเป็นแม่ทำให้แมตเดอลีนไม่แน่ใจนักว่าทายาทของฮันทิงตันจะเป็นผู้ชายที่ทำให้บุตรสาวของนางมีความสุขได้จริงๆ หรือไม่

อติเลียดไม่ได้รับรักเขา...

แน่ล่ะว่าการแต่งงานของคนในแวดวงชั้นสูงไม่เคยมีคำว่า ‘รัก’ มาเกี่ยวข้องอยู่แล้ว ความเหมาะสมและผลประโยชน์ทางธุรกิจต่างหากเป็น

สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงเป็นสิ่งแรก ยิ่งถูกบังคับให้รับหมั้นเพื่อรักษาหน้าตา และชื่อเสียงของตระกูล และเพื่อกลบข่าวฉาวต่างๆ นานาเช่นนี้ด้วยแล้ว นางยิ่งมั่นใจว่าอดีตเลวร้ายยิ่งที่สุด ดูลีหน้าซีดเขียวของเจ้าตัวยาม ผืนเต็นรำไปบนฟลอร์ปราดเดียวก็รู้แล้ว...คนเป็นแม่ทำได้เพียงพรั่ำภาวนา ให้เอ็ดเวิร์ดเปิดประตูสู่หัวใจของอดีตเลวร้ายสำเร็จ มิเช่นนั้นชีวิตคู่นี้ในอนาคต จะต้องเผชิญกับปัญหาเป็นแน่

หลังจากเจ้าภาพเปิดฟลอร์ไปแล้ว แยกในงานบ้างก็ทยอยออกมา เต็นรำกันอย่างรื่นเริง บ้างก็หัวเราะตอกระซิกกันอย่างมีความสุขไปกับ บรรยากาศชื่นมื่นของงานเลี้ยงที่มีที่ท่าว่าจะดำเนินยาวนานไปตลอดทั้งคืน พร้อมอาหารและเครื่องดื่มไม่อัน

เป็นที่รู้กันดีว่า คอลลิส พี. ฮันทิงตัน เป็นคนสมถะและทำงานหนัก มาแทบจะตลอดชีวิต แต่เพื่อหลานชายหัวแก้วหัวแหวนแล้ว เจ้าพ่อของ ทางรถไฟภาคตะวันตกคนนี้พร้อมปรนเปรอเอาใจเต็มที่ จนลูกเลี้ยงและ ภรรยาออกอาการไม่พอใจอยู่เนืองๆ มีเสียงลือเสียงเล่าอ้างว่าคอลลิสหมาย มั่นปั้นมือที่จะให้เอ็ดเวิร์ดเป็นผู้สืบทอดกิจการของตระกูลเสียด้วยซ้ำไป ซึ่งหากเป็นเช่นนั้นจริง ในอนาคตข้างหน้า เอ็ดเวิร์ด ฮันทิงตัน ก็คงกลายเป็นมหาเศรษฐีที่ทรงอิทธิพลที่สุดคนหนึ่งของอเมริกาเลยทีเดียว

“คุณเอ็ดเวิร์ดครับ” บัตเลอร์หรือพ่อบ้านวัยกลางคนในเครื่องแบบ สีดำและสวมถุงมือขาวตามธรรมเนียมตรงดิ่งมาหานายน้อยด้วยท่าทาง นอบน้อมอย่างที่สุด “ท่านนายพลแม็คเกรดีเรียนเชิญที่ห้องหนังสือสักครู่ ครับ”

ปลายเท้าในรองเท้าหนังสีน้ำตาลเข้มที่กำลังขยับก้าวไปตามจังหวะ เพลงวอลซ์อย่างคล่องแคล่วระงังกัณฑ์ที่ได้ยินชื่อของคนคุ้นเคย เอ็ดเวิร์ด พยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ แล้วก็มลงมองคู่มั่นแสนสวยด้วยแววตาล้าย เสียดายนิดๆ ที่ต้องทิ้งเธอไว้เพียงลำพัง

“ผมขอตัวสักครู่นะคะครับ อติเลีย” ชายหนุ่มคว่ำมือเล็กขาวิชู้้นจุมพิตอย่างอ่อนหวาน “แล้วผมจะรีบกลับมาให้เร็วที่สุด”

อติเลียขยับมุมปากนิดหนึ่งจนดูเกือบจะคล้ำยรอยยิ้มแต่เย็นชามาก แม้อยากจะพูดว่า ‘หายหัวไปตลอดชีวิตได้เลยก็ยิ่งดี’ เพียงใด ก็ต้องข่มอารมณ์เอาไว้ หญิงสาวเพียงซ้กมือกลับแล้วหลุบตาลงมองพื้นแทนที่จะเป็นใบหน้าของเขา เอ็ดเวิร์ดอาจคิดว่าเธอกำลังเขินอาย แต่เปล่าเลย...เธอไม่ยอมกมองหน้าเขาต่างหาก!

อติเลียกลับใจอให้ร่างสูงของคู้หมั้นหนุ่มหายไ้จนลับตา แล้วจึงกลับหลังหันเดินตรงออกจากฟลอร์เต็นรำไปอย่างเนือยๆ สายตาของผู้คนรอบด้านทำให้หญิงสาวรู้สึกเหมือนหายไ้ไม่ออก คล้ายอากาศรอบกายถูกสูบออกไปจนสิ้น

เท้าเล็กในรองเท้าผ้าซาตินสีเดียวกับชุดพาว่วงบอบบางเดินหลบลิ้นหนีผู้คนพลุกพล่านออกมายังระเบียงด้านนอกที่เงียบสงบกว่า และไม่มีใครต่อใครคอยจับตาดูทุกฝีก้าว หญิงสาวเท้าสองแขนบนระเบียงหินอ่อนแล้วเงยหน้าขึ้นมองดวงจันทร์สีทองดวงโตที่ประดับอยู่บนผืนฟ้าสีดำของรัตติกาลด้วยความรู้สึกโหวงๆ ในอก เสียงดนตรีแห่งการเฉลิมฉลองที่ตั้งแ่วมาจากในงานกลับพาให้หัวใจหอยเหงอย่างน่าประหลาด เธอกวาดตามองอาณาบริเวณอันกว้างใหญ่ไพศาลของคฤหาสน์อันหิงตันแล้วถอนใจเฮือกใหญ่

หากไม่มีงานรื่นเริงเช่นในคืนนี้ ที่นี่คงเงียบเหงาจนหน้าใจหายทีเดียว...

อติเลียจำวินาทีแรกที่มองเห็นอาคารที่ถอดแบบมาจากสถาปัตยกรรมโรมันแห่งนี้ผ่านหน้าต่างรถม้าได้ดี ตัวตึกสีขาวอันใหญ่โตเทียมมิหารเทพเจ้าตั้งตระหง่านอยู่บนเนินเขาที่กินเนื้อที่นับร้อยเอเคอร์ในย่านฝั่งตะวันออกของเมืองเดดวูด แม้จะมีไม้ดอกไม้ประดับมากมายแลดูร่มรื่น แต่หญิงสาวกลับรู้สึกว่บรรยากาศโดยรวมไร้ชีวิตชีวา คนรับใช้ที่เดินเตรียมงานกันขวักไขว่ก็ไม่ทำให้คฤหาสน์อันหิงตันดูคึกคักขึ้นแต่อย่างใด พวกเขาไม่มีหน้า

เย็นชาไม่เป็นมิตรและทำงานกันอย่างเสียบเซียบเหมือนตุ๊กตาไขลานมากกว่ามนุษย์...หากเลือกได้เธอไม่มีวันมาอาศัยอยู่ที่นี้เป็นอันขาด

โชคร้ายที่เธอเลือกไม่ได้ และคงต้องมาเป็นคุณผู้หญิงของคฤหาสน์หลังนี้ในอีกหนึ่งปีข้างหน้า

บิดาเล่าอย่างภาคภูมิใจว่าคอลลิสมอบที่ดินพร้อมคฤหาสน์ให้หลานชายเป็นรางวัลที่เป็นหัวหอกบุกเบิกทางรถไฟในเขตนี้มาตั้งแต่แรกเริ่ม และช่วยขยายกิจการจนรุ่งเรือง ทำกำไรให้ทรานส์แปซิฟิกสาขาเดดวูดมากขึ้นถึงเท่าตัว อย่างไม่โอ้อวดไม่อาจทำได้ เอ็ดเวิร์ด ฮันทิงตัน ในวัยยี่สิบสี่ปีจึงนับเป็นหนึ่งในผู้ทรงอิทธิพลที่สุดคนหนึ่งในเดดวูด เขามีสารพัดวิธีชักชวนให้บรรดาเศรษฐีจากทั่วสารทิศมาร่วมลงทุนในเมืองที่แสนห่างไกลแห่งนี้ได้อย่างง่ายดาย และร่วมกันนครมิตผังตะวันออกของเมืองให้เจริญแตกต่างจากฝั่งตะวันตกชนิดฟ้ากับเหว...บิดาย้ำแล้วย้ำอีกว่าเธอโชคดีเพียงใดที่จะได้เป็นคู่ชีวิตของชายที่เยี่ยมไป ด้วยความสามารถอย่างเอ็ดเวิร์ด

คำถามคือ เธอ...โชคดีจริงๆ นะหรือ

หญิงสาวก้มลงมองแหวนหมั้นที่มีอัญมณีหลากสีนั่งามจับตาเรียงอยู่บนตัวเรือนทองคำ พลังทอดถอนใจ ...Regards...รีการ์ดส์^๙ ระลึกถึงด้วยความรักใคร่อย่างนั้นหรือ...

ปลายนิ้วเล็กเรียวในถุงมือสีงาช้างอีกข้างยื่นแตะเรียวปากอวบอิมของตนเองแผ่วๆ คล้ายลิ้มตัว ไม่เข้าใจเอาเสียเลยทำไมภาพใบหน้าของ

^๙ Regards Ring หรือแหวนรีการ์ดส์ เป็นแหวนหมั้นที่เป็นที่นิยมมากในยุควิกตอเรียของอังกฤษ ผู้คนในยุคนี้นิยมคัดอัญมณีนั่งามมาเรียงบนตัวเรือนโดยเลือกจากตัวอักษรตัวแรกของอัญมณีนั้น และสะกดให้เป็นคำที่ต้องการ อาทิ REGARDS ที่ในยุคนี้ให้ความหมายว่าระลึกถึงด้วยความรักใคร่ หรือระลึกถึงด้วยใจเสนาหา ประกอบด้วยอัญมณีดังนี้ Ruby (ทับทิม) Emerald (มรกต) Garnet (โกเมน) Amethyst (แอมethyst) Ruby (ทับทิม) Diamond (เพชร) Sapphire (ไพลิน)

อินเดียนแดงหนุ่มคนนั้นถึงได้คอยแต่จะผุดขึ้นมาทุกครั้งที่อยู่เฉยๆ คนเดียว เธอควรจะโกรธและชิงชังที่เขาปล้นเอาจูบแรกในชีวิตไปอย่างหยาบคายไร้อารยธรรมมากกว่าสิ้นสະທ່ານไปทิ้งร้างกับสัมผัสผัดจวบจ้วงของเขามีใช่หรือ แต่ไม่ว่าจะพยายามลืมนึกเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนั้นมากเท่าใด ดวงตาสีเขียวสวยของเขายังแจ่มชัดในความทรงจำมากเท่านั้น

โอ...เธอต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ อติเลียม ที่พรำเพื่อถึงคนป่าอยู่เช่นนี้...

“พระจันทร์สวยดีนะครับ”

อติเลียมสะดุ้งโหยง หมุนตัวกลับไปหาต้นเสียงทันที ทว่าด้วยอาการรีบร้อนจึงเหยียบเข้ากับชายกระโปรงที่ยาวระพีบนอยู่ด้านหลังจนเสียดหลักเกือบล้มหงายหากไม่ได้วางแขนแกร่งตัวดื้อซ้อขวางเอาไว้เสียก่อน ไอร้อนจากฝ่ามือใหญ่โตที่ทาบบอยู่บนอวลเล็กคอดทำให้หญิงสาวพยายามดันตัวออกจาก การเกาะกุมโดยอัตโนมัติ แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นไปมองเจ้าของมือเต็มๆ ตาก็ต้องนั่งงันดั่งต้องมนตร์...

ผู้ชายตรงหน้าเธอมีรูปร่างสูงใหญ่ชนิดที่ข่มให้คนรอบข้างดูตัวเล็กไปถนัดตา แวบแรกที่เห็นโครงหน้าได้สัดส่วนที่ปรากฏอยู่ใต้แสงจันทร์สลัวรางของเขาชัดๆ หัวใจของหญิงสาวก็เต้นรัวแรงจนเจ็บไปทั้งช่องอก เธอไม่ได้ตกตะลึงรูปโฉมอันงดงามหวาดุดันราวสิงห์เจ้าป่า แต่เป็นดวงตาสีเขียวทรงพลังของเขาต่างหากที่ทำเอาแทบหยุดหายใจไปเสียเดี๋ยวนั้น ดวงตาแบบเดียวกันกับที่อยู่ในความทรงจำของเธอตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือนที่ผ่านมา...ดวงตาของอินเดียนแดงคนนั้น!

ไม่จริง...เป็นไปได้ ถึงผู้ชายตรงหน้าเธอจะมีผิวสีแทนเข้มจนเกือบทอง แต่ก็ยังเป็นแบบคนที่ใช้ชีวิตกลางแจ้ง ไม่คมเข้มเหมือนชนพื้นเมืองที่เธอเคยเห็น ทั้งโครงหน้า รูปร่างและสีตา ไม่ว่าจะมองมุมไหนเขาก็เป็นคนขาวทุกกระเบียดนิ้ว

“ถ้าเราจะอยู่กันแบบนี้ทั้งคืน ผมก็ยินดีนะครับคุณผู้หญิง แต่เกรงว่าจะไม่เหมาะสมสักเท่าไร”

เสียงพูดกลั้วหัวเราะของชายหนุ่มทำเอาดิเลียแก้มร้อนผ่าว เพิ่งรู้ว่าตนเองเปลือยจ้องหน้าเขาหนึ่งอย่างไร้มารยาทที่สุด จึงรีบขยับตัวออกจากอ้อมแขนกว้างอย่างงะๆ งะๆ ดิเลียจนเขาต้องยื่นมือมาช่วยประคอง ก่อนจะค่อยๆ ละมือจากเธออย่างสุภาพเมื่อเห็นว่าเธอยืนอย่างมั่นคงแล้ว

“พูด...พูดอะไรของคุณ...” หญิงสาวกระแอมแล้วเช็ดหน้าขึ้นนิดๆ อย่างไ้ตัว กลบเกลื่อนความรู้สึกกายแทบแทรกแผ่นดินหนี เสทำเป็นขยับกระโปรงให้เข้าที่ “ยังไงก็ขอบคุณนะค่ะที่ช่วยฉันเอาไว้”

“ผมขอเปลี่ยนจากคำขอบคุณเป็นเต้นรำกับคุณสักเพลงได้หรือเปล่าครับ”

อดดิเลียชะงักเมื่อได้ยินคำขอดีๆ ที่มาพร้อมรอยยิ้มของชายหนุ่ม เขาเป็นคนยิ้มสวยและมีเสน่ห์อย่างร้ายกาจ แต่หญิงสาวอกไม่ถูกว่าทำไมถึงได้รู้สึกว่ ภายใต้อุปนิสัยอันสวยงามของเขามีบางอย่างที่แสนอันตราย ซ่อนอยู่ อันตราย...และคุ้นเคย...มาก!

“เกรงว่าจะไม่เหมาะกระมังคะ เราไม่รู้จักกัน แล้วฉันก็ไม่เต้นรำกับคนแปลกหน้า แค่เราพูดคุยกันในที่ลับตาโดยไม่มีเซเปโรโรนแบบนี้ก็ไม่สมควรแล้ว”

ดวงตาสีฟ้าลอบสำรวจคนตรงหน้าอย่างไ้เชิง ดูเผินๆ เขาก็เหมือนหนุ่มลูกเศรษฐีทั่วไป แต่งกายด้วยเสื้อผ้าราคาแพงที่ตัดเย็บอย่างประณีต จะผิดกันก็เพียงแต่เรือนผมสีเข้มจนเกือบดำของเขายาวมากและมัดรวบเป็นหางม้าด้วยริบบิ้นราวหลุดออกมาจากภาพวาดยุคก่อนหน้านี้สักร้อยปี ถ้าเขาปล่อยผมให้ยาวสยายรุ่มร่ายสักนิด เขาก็จะดูคล้ายอินเดียนแดงในความทรงจำของเธออย่างที่สุด

ยิ่งมอง...ก็ยิ่งเหมือน...

“ผมชื่อเจค” ชายหนุ่มพูดพลางก้าวขาเข้ามาประชิดหญิงสาวอย่างรวดเร็วจนเธอถอยหนีไม่ทัน แล้วช้อนวงแขนประคองร่างบางให้หมุนไปตามจังหวะเพลงโดยไม่รอคำอนุญาต “เจค หัลบอต ที่นี้คุณก็รู้จักผมแล้ว

ผมคงไม่ใช่คนแปลกหน้าแล้วใช่ไหมครับ”

“ไร้...ไร้มารยาท! แค่นอกชื่อของคุณก็รู้ไม่ได้หมายความว่าเรารู้จักกันเสียหน่อย ถ้าคุณยังมีความเป็นสุภาพบุรุษเหลืออยู่บ้างก็กรุณาปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ คุณท้อลบอก!”

อดิเลียงซึ่งตาใส่ พยายามดิ้นรนออกจากการเกาะกุม แต่เขาก็ล้มหมอนไปรอบๆ...ไม่สิ ต้องเรียกว่าจับเธอเหวี่ยงไปรอบๆ จนปลายเท้าไม่ติดพื้นเสียมากกว่า แถมยังคร่อมจิ้งหะและไร้แบบแผนเหมือนเพิ่งหัดเดินรำมาได้ไม่นาน ซึ่งถือว่าแปลกมากสำหรับผู้ที่มีตระกูลที่ต้องออกงานสังคมบ่อยๆ

“โอ้โฮ น่าปลื้มใจจริงๆ ที่คุณจำชื่อผมได้เร็วขนาดนี้ คุณอดิเลียง จอห์นสัน”

“คุณรู้ชื่อฉัน”

“ใครบ้างจะไม่รู้จักคู่หมั้นคนสวยของ เอ็ดเวิร์ด ฮันทิงตัน” เจค ยกไหล่ ดวงตาวาวระยับยั่วเย้า “อีกอย่าง ชาวเรื่องการผจญภัยของคุณก็ออกจะเป็นที่โจษจัน ผมเชื่อว่านอกจากผมแล้ว คนอเมริกันอีกค่อนข้างประเทศคงรู้จักคุณเป็นอย่างดี”

“นี่คุณ...เป็นใครกันแน่...” เสียงหวานกลืนหายใจกลับเข้าไปในลำคอทันทีที่ได้กลิ่นใบยาสูบผสมกลิ่นเหล้ารัมจางๆ ลอยกรุ่นออกมาจากกายเขากลิ่นแบบเดียวกับ...อินเดียแดงปริศนาของเธอ

ดวงตาของหญิงสาวเต้นระริกขณะเงยหน้าขึ้นสบตากับชายหนุ่มตรงๆ “เรา...เราเคยเจอกันมาก่อน...ใช่ไหมคะ”

“ผมก็อยากเจอคุณก่อน เอ็ดเวิร์ด ฮันทิงตัน อยู่เหมือนกัน แต่น่าเสียดายที่ผมไม่โชคดีขนาดนั้น”

“ฉัน...ฉัน...” น้ำเสียงนุ่มนวลทำโยกทำเอาอดิเลียงสั่นสะท้านไปทั้งตัว เธอรู้ว่าใบหน้าของตนเองในยามนี้คงแดงก่ำจนน่าขำ จึงรีบรวบรวมเรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีดันตัวออกจากวงแขนแกร่งที่พันรัดการอยู่ทันทีก่อน

ที่สมองจะจินตนาการเพื่อเจ็บมากไปกว่านี้ หญิงสาวค่อยๆ เดินถอยหลัง ออกห่างจากชายหนุ่มที่ละนิด พยายามบังคับสองขาที่ลื่นไม่แพ้หัวใจให้ ทรงตัวอย่างมั่นคง “ฉันออกมานานเกินไปแล้ว...ควรจะกลับเข้าไปในงาน...”

“อติเลีย มาทำอะไรตรงนี้!”

เสียงเรียกกึ่งตะโกนดังขึ้นจากเบื้องหลัง พร้อมด้วยเสียงฝีเท้าหนักๆ พุ่งตรงไปยังสองหนุ่มสาวด้วยความเร็วปานพายุ

“คุณพ่อ!” อติเลียมองข้ามไหล่บิดาที่มีท่าทางโกรธจัดไป ก็พบกับ ใบหน้าบึ้งตึงของเอ็ดเวิร์ดและลีแลนด์ที่เดินตามมาติดๆ

“ไม่ก่อเรื่องให้พ่อปวดหัวสักวันมันจะตายหรือไง หา!” เบนจามินคิดว่า แชนลูกสาว แม้จะพยายามยั้งมือแล้ว แต่แรงโทสะก็ทำให้เขาบีบต้นแขนของเธอแน่นจนเป็นรอยแดงอยู่ดี ดวงตาคมก้ำถั่วต้มมองร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มตรงหน้าตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าอย่างเอาเรื่อง “แล้วนี่ใคร”

“เจค ทัลบอต เป็นเพื่อนของผมเองครับ” ลีแลนด์กลัวว่าเรื่องจะบานปลาย รีบก้าวเข้าไปยืนขวางระหว่างคนที่ตนเองบอกว่าเป็นเพื่อนกับ เบนจามินอย่างร้อนรน “เจคเป็นคนที่จะมาร่วม ‘ลงทุน’ กับเรา”

“ฉันยังไม่ได้ตกลงว่าจะรับใครมาร่วมลงทุนเพิ่มเลยนะลีแลนด์”

เอ็ดเวิร์ดเอ่ยด้วยน้ำเสียงกร้าวกระดัง ในขณะที่ลีแลนด์หน้าเสียว ด้วยรู้ในทันทีว่าความไม่ประทับใจแต่แรกพบนี้อาจทำให้แผนการร่วมลงทุนที่จะทำกำไรมหาศาลให้พวกเขาต้องพังไม่เป็นท่าในทันที ทายาทตระกูลฮอปกินส์นี่ก็โกรธ ‘เพื่อนใหม่’ นัก เขากำชับนักกำชับหนาแล้วว่าให้รออยู่เฉยๆ ที่ไหนก็ได้ มาอวดแวดกับของรักของหวงของเอ็ดเวิร์ดเสียนี้ บรรลั้ยกันละงานนี้!

“ผมต้องขอโทษด้วยที่ทำตัวเสียมารยาท ผมมาเจอคุณอติเลียโดยบังเอิญ ก็เลยมาแสดงความยินดีกับการหมั้นในครั้งนี่ ไม่ได้มีเจตนาจะล่วงเกินเธอเลยครับ” เจคเอ่ยด้วยรอยยิ้ม ไม่สะทกสะท้านกับสายตาทิฆาตของ

บิดาและคู่หมั้นหมาดๆ ของหญิงสาวลึกลับ นิดตรงกันข้าม แวตตาของเขาฉายชัดว่าสนุกเพียงใดที่ได้เห็นผู้คนรอบตัวเต้นเร้าด้วยความโกรธเกรี้ยว “ดังนั้นขอได้โปรดรับของขวัญ ‘พิเศษ’ จากผมแทนคำขอโทษด้วยนะครับ คุณฮันทิงตัน”

ชายหนุ่มล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าข้างในเสื้อนอก หยิบวัตถุขนาดประมาณไข่ไก่ที่ห่อด้วยผ้าเช็ดหน้าลูกไม้ที่ไม่เข้ากับหน้าตาของตนเองลึกลับออกมาส่งให้เอ็ดเวิร์ดซึ่งมองอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะรับมาอย่างเสียไม่ได้เพราะไม่เอื่อยากให้อดใจเสียมองเขาในแง่ลบ แต่เมื่อเปิดห่อผ้าออกก็ต้องเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ

“นี่มัน...” เอ็ดเวิร์ดเงยหน้าขึ้นสบตาคนให้ของขวัญสลับกับลิแลนด์ที่เบิกตากว้างอย่างตกตะลึง จะไม่ให้ตะลึงได้อย่างไรกันเล่า ในเมื่อสิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้าคือแร่ทองคำก้อนโต มองปราดเดียวก็รู้ว่าคุณภาพเยี่ยม ลีลันลูกปลั่งบ่งชี้ว่าแทบจะไม่มีแร่อื่นเจือปนอยู่เลย ทองเกรดเอแบบนี้มาจากแหล่งเดียวในอเมริกาเท่านั้น...แบล็กฮิลล์! “ไปเอามาจากไหน”

“คุณถามในสิ่งที่รู้อยู่แล้ว คุณฮันทิงตัน” เจคแซะยืมเจ้าเล่ห์ “ที่จริงคุณน่าจะถามว่าผมเอามันออกมาได้อย่างไรโดยไม่ถูกพวกอินเดียนหน้าโง่พวกนั้นถลกหนังหัวเอามากกว่า”

“ขอบคุณสำหรับของขวัญพิเศษ คุณท๊อบอต” เอ็ดเวิร์ดตีหน้าขีมิแล้วพับผ้าเช็ดหน้าห่อก้อนทองส่งให้เบนจามินดู “ลิแลนด์เคยเกริ่นเรื่องให้คุณให้ผมรู้บ้างแล้ว เขาบอกว่าคุณค้าขายกับพวกอินเดียนแดงก็เลยมีเส้นสายดี”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้รับ อินเดียนพวกนั้นอดอยากปากแห้งอย่างกับอะไร แคโยนเศษอาหารให้นิดๆ หน่อยๆ ก็ยอมขายข้าวให้แล้ว ผมเลี้ยงพวกในเขตสงวนเอาไว้หลายตัวเชียวละ พวกมันเชื่อใจยิ่งกว่าสุนัขอีก พอถามเรื่องนาคุเซ่ก็พรั่นเพื่อเป็นพรรคเป็นเวร”

สิ่งที่ได้ยินทำให้อดใจต้องเงยหน้าขึ้นมองคนพูดอย่างไม่เชื่อหูตนเอง

คนที่น่าจะพูดถ้อยคำหยาบเหยียดคนอื่นเช่นนี้น่าจะเป็นเอ็ดเวิร์ดหรือ ลีแลนด์มากกว่า เจค ทับลอต ชายหนุ่มเจ้าของรอยยิ้มอ่อนโยน ความประทับใจเล็กๆ เมื่อแรกพบสลายไปในพริบตาและถูกแทนที่ด้วยความรู้สึก ผิดหวังนิดๆ ที่สุดท้ายแล้ว เขาก็เป็นเพียงเพื่อนเศรษฐกิจที่มีนิสัยคล้ายคลึงกันกับผู้คนในแวดวงเดียวกัน

“รู้จักนาคูเซ่ด้วย?”

เอ็ดเวิร์ดหรือตามองชายหนุ่มแปลกหน้าด้วยความรู้สึกไม่ใคร่ไว้ใจนัก แม้จะอยากได้ผลประโยชน์มากเพียงใด เขาก็ไม่เียงพอนที่จะตะครุบข้อเสนอทางธุรกิจง่ายๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อเสนอที่ดูสมบูรณ์แบบเกินจริง เพราะมันมักจะมาพร้อมกับดักเสมอ!

“เจคพูดภาษาลาโกตาของพวกเขาชู่ได้” ลีแลนด์รีบพูดเสริม ด้วยหวังจะเพิ่มคะแนนให้เพื่อนใหม่ที่เขายพยายามลากเข้าสู่ ‘การร่วมทุนลับ’ ในครั้งนี้อย่างสุดตัว “เขารู้วิธีสื่อสารกับพวกชู่และพาเราเข้าไปในนาคูเซ่...”

“เรื่องนี้คงต้องรอให้เราประชุมกับคนอื่นๆ ก่อน ท่านนายพลเม็คเกรดก็บอกแล้วว่าเราไม่ควรไว้ใจใครทั้งสิ้น” เอ็ดเวิร์ดตัดบททันทีเมื่อเห็นว่าลีแลนด์พูดมากเกินกว่าที่จำเป็นแล้ว เขาเองมีเรื่องที่ไม่ต้องการให้เบนจามินหรืออดิเลียรับรู้ก่อนถึงเวลาอันควรเช่นกัน “หวังว่าคุณคงไม่ถือนะ ถ้าผมจะพูดตรงๆ ว่าคงต้องขอสืบประวัติคุณให้ละเอียดก่อนที่เราจะตัดสินใจในขั้นตอนต่อไป”

“ไม่มีปัญหาครับ เพราะผมไม่มีความลับอะไรอยู่แล้ว” เจคยกไหล่

“คนเรามีความลับด้วยกันทุกคน คุณทับลอต เพียงแต่จะมากหรือน้อยเท่านั้น”

เอ็ดเวิร์ดรับก้อนทองคำจากเบนจามินและส่งสายตาล้ำๆ ขอบความเห็น เมื่อผู้สูงวัยกว่าพยักหน้ายืนยันว่าทองคำนั้นเป็นของจริงแน่นอน แวตตาแข็งกร้าวของเขาก็วูบไหวอย่างเก็บซ่อนความยินดีไม่มิด

“ถ้าคุณสะดวก พรุ่งนี้ตอนบ่ายสามโมงแวะมาดื่มน้ำชาที่นั่นสิ จะได้

แนะนำให้รู้จักท่านนายพลแม็คเกรดี ท่านคงอยากฟังคำแนะนำเรื่องพวก
เผ่าซูกจากคุณอยู่เหมือนกัน”

“ด้วยความยินดีอย่างที่สุดครับ”

เจคู้ดีคิดว่าอีกฝ่ายต้องการให้นายพลที่ว่านั้นมาประเมินเขาอีกแรงว่า
เป็นบุคคลน่าสงสัยหรือไม่ เห็นได้ชัดว่า ‘การร่วมทุนลับๆ’ ที่ลีแลนด์บอก
เขาอาจเป็นเพียงเรื่องบังหน้า เป้าหมายที่แท้จริงของเอ็ดเวิร์ดและพวกอาจ
ยิ่งใหญ่กว่านั้นมาก... มากเสียจนต้องปิดเป็นความลับสุดยอดขนาดนี้

น่าสนุกแฮะ!

“ผมขอเรียนเชิญคุณลงกับสมาชิกบ้านจอห์นสันทุกคนด้วยนะครับ
ผมเพิ่งสั่งซื้อซ้อฮัสล์มาใหม่ คุณภาพดีมาก อติเสียน่าจะชอบ”

เอ็ดเวิร์ดหันไปสบตากับว่าที่พ่อตา เขารู้... เบนจามินไม่ปฏิเสธคำเชิญนี้
แน่ ในเมื่อได้เห็นทองคำจากขุมทองนาคุเซ่เต็มตาแล้วเช่นนี้

“ลุงยังไม่รับปากนะเอ็ดเวิร์ด เพราะช่วงเข้ามีนัดกับสมุห์บัญชีของ
บริษัทเรื่องค่าใช้จ่ายสำหรับการเปิดสาขาที่นิวยอร์ก ไม่รู้ว่าจะเสร็จทันเวลา
ไปตีมน้ำชาไหม แต่ลุงจะพยายาม”

เบนจามินหน้าเครียด... ที่จริงเรื่องทองคำนั้นดึงดูดใจเขาอยู่ไม่น้อย
การได้พบปะพูดคุยกับนายพลแม็คเกรดีจะเป็นตัวช่วยในการตัดสินใจทาง
หนึ่งว่าเขาควรจะลงทุนกับ ‘ธุรกิจ’ ในครั้งนี้มากน้อยเท่าใด เพียงแต่... เขา
รู้สึกสังหรณ์แปลกๆ ว่าไม่ควรปล่อยให้อติเสียนำเงินไปเจก หักลบออก
อีก จะว่าเขาน่าก็ได้ แต่เขารู้สึกจริงๆ ว่าผู้ชายคนนี้จะนำปัญหาใหญ่หลวง
มาให้ลูกสาวคนโตของตนอย่างแน่นอน

“ถึงอย่างนั้นผมก็ยังยืนยันว่าจะรอแนะรับคุณลุง” เอ็ดเวิร์ดหย่อน
ก้อนทองลงไปใ้กระเป๋าสีนอก “ผมว่าเราควรกลับไปในงานกันจะดี
กว่านะครับ หายกันมาหมดแบบนี้ เดี่ยวแขกเหรื่อจะเอาไปลืออีกว่ามีเรื่อง
ไม่งามเกิดขึ้น ทุกคนที่นี้เก่งเรื่องกระจายข่าวไม่ดีของคนอื่นเสียด้วย”

อติเสียน้ำชา รู้ว่าถูกคู้หมั้นหนุ่มเหินบเอากลายๆ แต่เถียงไม่ออก

เพราะการที่เธอออกมาสนทนากับชายหนุ่มแปลกหน้าตามลำพัง แถมยัง
 เต้นรำกับเขาในที่ลับตาคนเช่นนี้ ถือเป็นความประพฤติอันไม่เหมาะสม
 อย่างยิ่ง หญิงสาวทำได้เพียงเฝ้าริมฝีปากเข้าหากันแน่นก่อนจะคล้อยแขน
 ของเอ็ดเวิร์ดที่ยื่นมาให้ วางท่าให้สมกับเป็นคุณหนูผู้สูงศักดิ์เช่นที่เคยทำมา
 ตลอดชีวิต

“ส่วนคุณ คุณทั้ลบอด ผมจะเตือนอะไรคุณสักข้อสองข้อ” เอ็ดเวิร์ด
 มองเจ้าของชื่อด้วยแวตานั้นสนิท “ในระหว่างที่เรากำลังเจรจาธุรกิจกันอยู่
 คุณควรวางตัวให้ดี อย่าให้ลีแลนต์ที่ออกหน้าแทนคุณตั้งแต่แรกต้องเดือด
 ร้อน เพราะถ้าหากคุณทำอะไรที่ไม่เหมาะสม เขาจะต้องเป็นคนรับผิดชอบ
 แต่เพียงผู้เดียว”

ประโยคที่ฟังเอ่ยออกมา นั้นราบเรียบเหมือนไม่จริงจังกเท่าใดนัก
 แต่ลีแลนต์รู้ว่าเอ็ดเวิร์ดหมายความว่าตามนั้นทุกประการ เป็นเมื่อก่อนเขา
 ก็คงกลัวอยู่หรอก ทว่าในยามเข้าตาจนเช่นนี้ เสี่ยงเพียงใดก็ต้องยอม เจค
 เป็นที่ฟังเพียงหนึ่งเดียวที่เขามีในตอนนั้น...คนเดียวที่กำความลับของเขา
 เอาไว้

“ข้อนั้นไม่ต้องห่วง ผมไม่ปล่อยให้เพื่อนดีๆ อย่างลีแลนต์ต้อง
 เดือดร้อนหรือครับคุณฮันทิงตัน”

“ก็ดี” เอ็ดเวิร์ดกระตุกยิ้มเหยี้ยมเกรียม “อีกข้อที่ควรระวังก็คือ อย่า
 ได้เที่ยวไปพูดเรื่องนาคุเซ่ให้ใครฟังเป็นอันขาด คุณเป็นคนต่างถิ่นคงไม่รู้ว่
 คำนี้เป็นคำต้องห้ามที่เด็ดวูดนี้”

“นา-คุ-เซ่นะหรือครับ เพิ่งรู้ว่าคำว่า ‘ดินแดนศักดิ์สิทธิ์’ เป็นคำ
 ต้องห้ามด้วย”

เจคออกเสียงเป็นภาษาลาโกตาด้วยสำเนียงแปร่งปร่าแบบเดียวกับ
 ที่อดีเลียได้ยินอินเดียนแดงลึกลับคนนั้นพูด

“เป็นคำต้องห้ามสำหรับที่นี่” เอ็ดเวิร์ดเน้นเสียงหนัก พลังทาบมือ
 ลงประทับบนหลังมือของหญิงสาวอย่างถ้อยสิทธิ์ และบอกเป็นนัยว่าเธอเอง

ก็เป็นอีกสิ่งที่คุณเห็นในหนังสือพิมพ์ นั่นละว่าความสัมพันธ์ระหว่างชาวเมืองเรากับอินเดียแดงไม่สู้ดีนัก พวกมันชอบอ้างว่าที่ดินแถบนี้เป็นนาकुเซ่ ดินแดนที่ดวงวิญญาณบรรพบุรุษมอบให้ แล้วหาทางโจมตีขับไล่เราอยู่เรื่อยๆ ฉะนั้นอย่าพูดอะไรกระทบใจชาวเมืองจะดีที่สุด เพราะไม่แน่ว่าอาจมีใครสักคนไม่พอใจขึ้นมาแล้วหาเรื่องทำร้ายคุณก็เป็นได้”

คำชูงูกลายเป็นนั้นทำเอาเจคแทบหลุดหัวเราะออกมา...ข้างเป็นข้ออ้างที่น่าขันที่สุด คนที่ไม่อยากให้คุณถึงนาคุเซ่ก็ยังมีแต่เอ็ดเวิร์ดและพรรคพวกนั่นละ คงกลัวว่าดินแดนเก่าแก่แห่งนั้นจะกลายเป็นที่สนใจละสีหา

“ผมนี่กว่าอินเดียแดงเผ่าซูลาละวาดเพราะ ‘ของ’ ที่คุณขนออกมาจากแบล็กฮิลล์เสียอีก”

เจคหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ ในขณะที่เอ็ดเวิร์ดยังคงตีสีหน้าเรียบเฉยไม่แสดงความรู้สึกใดๆ

“บางทีรู้มากไปก็ไม่เป็นผลดีกับตัวเองหรอกนะครับคุณทัลบอต” ทายาทตระกูลฮันท์ตันปรายตามองเจคนิดหนึ่งแล้วดึงอติเลียย์ให้ออกเดิน “ขอให้สนุกกับงานคืนนี้ เชื่อว่าลีแลนด์คงจะดูแลคุณเป็นอย่างดี”

“เดี๋ยวกะ” อติเลียย์เอ่ยเสียงแผ่ว เธอหันกลับไปหาเจ้าของร่างสูงใหญ่ที่ยืนยิ้มอยู่คล้ายชีวิตนี้ไม่เคยมีเรื่องทุกข์ร้อนใดๆ “ฉันมีเรื่องอยากถามคุณทัลบอต”

“อติเลียย์ อย่าทำตัวเหลวไหล”

เบนจามินซึ่งตาดูลูกสาว แต่เธอทำเป็นมองไม่เห็น

“คุณรู้ภาษาอินเดียแดงใช่ไหมคะ คุณทัลบอต”

“ก็...พอรู้บ้างครับ”

คำตอบที่มาพร้อมรอยยิ้มของเขารบกวณจิตใจของหญิงสาวอย่างจัง เธอไม่ชอบถ้อยคำหยาบเหยียดคนต่างเผ่าพันธุ์ที่เขาพูด แต่กลับไม่อาจละสายตาไปจากเรียวกปากที่ยกแยมชวนมองของเขาได้

น่าอายจริง! ทำไมเธอถึงได้มองแต่ริมฝีปากของเขาเน!

“ฉัน...ฉันได้ยินประโยคหนึ่งมา ไม่นั่นใจว่าแปลว่าอะไร...” อติเลีย อึกอักไม่แน่ใจว่าควรจะทำอย่างไรดี แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจเอ่ยด้วยน้ำเสียงเบาหวิว “นิ...นิมิตาวา คเตโล...”

น่าขันที่เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคำแปลใดๆ พวกนั้นหมายถึงอะไร แต่กลับจำได้ขึ้นใจชนิดที่...ต่อให้ตายก็ไม่ลืมวันลืมเดือน...

“นิมิตาวา คเตโล” เจคเอ่ยซ้ำด้วยน้ำเสียงอันคุ้นหูหญิงสาวอย่างน่าประหลาด นัยน์ตาสีเขียวพราวระยับไปด้วยประกายบางอย่างที่ทำให้เธอคนถูกมองต้องรีบหลบตาลง หัวใจดวงน้อยเต้นแรงเสียวจนกลัวเหลือเกินว่าคู่หมั้นที่ยืนอยู่เคียงข้างจะได้ยิน “เป็นภาษาลาโกตาครับ นิมิตาวา คเตโล แปลว่า เจ้า...จะเป็นของข้า”

อติเลียยืนนิ่ง ประโยคที่เพิ่งได้ยินดังก้องสะท้อนอยู่ในหัวซ้ำแล้วซ้ำเล่าเหมือนแผ่นเสียงตกร่อง

เอ็ดเวิร์ดกัดกรามกรอด ก่อนจะดึงอติเลียให้ออกเดินกลับเข้าไปในคฤหาสน์ด้วยสีหน้าไม่พอใจนัก เบนจามินหันมามองหน้าลีแลนด์สลับกับเจคอยู่ครู่หนึ่งแล้วรีบปึงปึงตามเข้าไป

“ดูเหมือนผมจะไม่ใช่ที่ชื่นชอบสักเท่าไรแฮะ”

“คุณไม่ควรไปเหยียดเอ็ดเวิร์ดแบบนั้นเลย เดี่ยวก็เป็นเรื่องพอดี ทำอย่างนี้เท่ากับหาเรื่องฆ่าตัวตายชัดๆ” ลีแลนด์หยิบธนุหรีในกล่องเงินฉลุายออกมาจูด แล้วส่งให้เจคด้วยสีหน้าไม่สู้ดี

“ใครว่าผมเหยียดกันเล่า คุณหนูอติเลียถาม ผมก็ตอบไปตามจริง” ชายหนุ่มหัวเราะก่อนจะอัดควันเข้าปอดซ้าๆ ไม่มีที่ท้าวิตกกังวลใดๆ ทั้งสิ้น “อย่าห่วงไปเลยหน้าลีแลนด์ ทุกอย่างต้องเป็นไปตามแผน คุณจะได้ส่วนแบ่งคุ้มค่าแน่”

“ขอให้เป็นจริงอย่างที่วาเถอะ”

ลีแลนด์ถอนใจอย่างเป็นกังวล ในขณะที่เจคพึงสะโพกเข้ากับระเบียง

หินอ่อนด้วยท่าทางสบายๆ ดวงตาเหม่อมองกลุ่มควันสีเทาที่ค่อยๆ เลื้อย
ขึ้นสู่ท้องฟ้าเบื้องบนอย่างเช่มช้าราวพญางูที่เพิ่งออกจากการจำศีลฤดูหนาว
และพร้อมที่จะวิ่งร่าไปกับฤดูใบไม้ผลิที่เพิ่งมาเยือน ริมฝีปากหยักลึกก็โค้ง
ขึ้นเป็นรอยยิ้มนุ่มนวล ก่อนจะขยับพึมพำพอให้ได้ยินคนเดียว

“นิมิตาว่า คเตโล...เจ้าจะเป็นของข้า...ยอดรัก”